

چوہ دنیا جی پری

رحمت شاہ فراز

Ketabton.com

خوند - آند - پند

يوه دنيا خبرې

خوند - اند - پند

ژباړه او ټولونه:

رحمت شاه فراز

د کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم:

يوه دنيا خبرې

ژباړه او راټولونه:

رحمت شاه (فراز)

کمپوز او پښول:

رحمت شاه (فراز)

شمېره :

0093 (0) 78 063 48 38

واټسپ :

0093 (0) 76 75 74 834

برېښنالیک :

rsfaraz4@gmail.com

لیکچر

6	سریزه
7	د((سینوهه)) له کتاب څخه
15	د ژوند راز
16	غر
17	بخیل
17	مینه
18	باد اولمر
19	بازا وتوپان
20	د مور ورځ
22	د لټون فلسفه
23	د وخت فلسفه
25	وخت
30	د خبرو فلسفه
34	د ناروغۍ فلسفه
38	د غم فلسفه

42	د ټوکر مجسمه
44	د واده ژوند
47	لېونی اوبه
48	لوړې ارادې
51	حضرت بايزيد بسطامي رح اويهودي راهب
60	د حضرت بايزيد بسطامي رح ځينې کيسې
64	د پيغمبر ص ځانکړنې
64	د عربو حريص
66	پر ماشوم امر کول
66	په عادي خبرو کې د قرآن کریم آيتونه
72	په لمانځه کې هېر شوی ځای ورياد شو
72	د اما ابو حنيفه خوب
73	د خداى قدرت
75	د ځينو و صاحبو و له خوا ازاد شوي بنديان
75	ځيرکتيا
77	امام ابو حنيفه رح او يو اعرابي

سريزه

وخت په وخت، په بېلا بېلو کتابونو، انټرنېټي وېبپاڼو، مجلو او ورځپاڼو کې مې چې کوم څه لوستي، خوښ شوي مې دي او د پند او اند خبرې مې پکې تر سترگو شوې، نو هماغه وخت مې ژباړلي دي. دا کتاب د همداسې مقالو، کيسو او مطالبو يوه کوچنۍ ټولګه ده. د کتاب له دوو ليکنو ((د سينووه له کتاب څخه او د ژوند راز)) پرته نورې ټولې ليکنې، ژباړې دي. په پورتنیو دوو ليکنو کې ((د ژوند راز)) زما خپله ليکنه او ((د سينووه له کتاب څخه)) ليکنه بيا له همدې کتاب (سينووه) څخه کټ مټ را اخيستل شوې خبرې دي. کله به مې چې سينووه مطالعه کاوه، نو کومه خبره به مې چې ډېره خوښه شوه، په کتابچه کې به مې راسره وليکله. وروسته مې بيا هغه ټولې خبرې کمپوز کړې او اوس دا دی ستاسې په وړاندې دي.

يوه يادونه چې ښه به وي بښنليک يې وبولم دا ده چې دا ليکنې مې په بېلا بېلو وختونو کې ژباړلي او را ټولې کړې دي، له همدې کبله د ډېرې ليکنو ماخذونه رانه هېر او لا درکه شوي، چې په دې برخه کې له لوستونکي د بښنې په تمه يم. البته هغه ماخذونه چې د بياکتنې پر مهال به مې ذهن ته راغلل، هغه مې همالته له ليکنو سره يو ځای ياد کړي.

دا کتاب کوم علمي کتاب نه دی او نه په دې موخه برابر شوی، بلکې ډېرې ليکنې يې تفريحي رنگ لري؛ خو ډاډه يم چې يوه ليکنه به هم داسې نه وي چې د فکر، پند او نصيحت يوه خبره و اشاره ونه لري.

په دې هيله چې د علمي سفر په جريان کې مو دا کوچنۍ کتابګۍ له داسې ذهني تفريح برخمن کړي چې څه نا څه علمي و فکري ګټه هم در ورسوي.

ستاسو

رحمت شاه فراز

د((سینووه)) له کتاب څخه

ژباړه: ډاکټر محمد عیسی ستانکزی

- پاک تشناب او یخو و گرمو اوبو حمام کول سړی ښکلی کوي.
- له هر پړاو وروسته د پلرونو علمونه زامنو ته لېږدول کېږي او زامن پرې نوي شيان ور زیاتوي او بیا یې خپلو زامنو ته سپاري.
- حقیقت بیانول ډېر سخت دي او خلک چمتو نه دي چې حقیقتونه واورې، آن که د دوی په ګټه هم وي. په حقیقت کې د خلکو عقل له خرافاتو او چټیاتو سره روږدی شوی وي، له همدې امله هره چټي نظریه مني خو یو عقلي حقیقت نه مني.
- تر هغه چې انسان نوي شيان او پېښې نه وي لیدلې، ځان بشپړ ګڼي، خو له هغه وروسته چې پوه شي، د هغه پر معلوماتو او علمونو سربېره په نړۍ کې ډېر نور علمونه او معلومات هم شته نو ځان ورته کوچنی ښکاري او همدغه وخت په خپل عیب پوهېږي. له همدې امله بې علمه او بې خبره کسان ډېر ژر مغروره کېږي، ځکه چې فکر کوي، په ټولو شيانو پوهېږي او په نړۍ کې تر ده لوړ او تکړه بل څوک نشته. له همدې امله کله چې ګورو یو نارینه یا ښځینه کبر لري او موږ ته په ټیټه سترګه ګوري، باید پوه شو چې ډېر احمق او ناپوه دی او له دې کبله چې په څه نه پوهېږي او تجربه نه لري، نو ځان تر نورو لوړ ګڼي.
- کله چې خلک ناروغه کېږي او په دردونو اخته کېږي نو بیا د ډاکټر ملتیا هم ورته مهمه نه وي، بلکې د دې پر خلاف دا وایي چې ایا ډاکټر تکړه دی او که نه؟ درمنله کوی شي او که نه؟

- آس داسې يو ياغي ځناور دی چې لوی او فرمان نه منونکی دی. کله چې څوک پرې سپور شي نو د مخې دواړه پښې پورته کړي او سپور پر ځمکه وغورځوي، له همدې امله په مصر او سوريه کې خلک تل پر خره سپرېږي چې بې ازاره او فرمانبرداره دی او جنګي ګاډۍ په خره پورې تړي.
- هېڅ يو ټولواک په ازادۍ باور نه لري بلکې په دغو نومونو خلک غولوي چې خپل حکومت وکړي.
- يو ملت د پسونو د يوې رمې په شان دی او بايد هغوی په ځينو شيانو بوخت وساتل چې حکومت پرې وکړي شي.
- کله چې پر يوې کڅوړې تېل وموښل شي، سوري يې بند شي او بيا پکې باد پوکړای شي نو کڅوړه وپرسېږي، د کڅوړې خاوند فکر کوي چې په لاس کې يې يو ستر شی دی، خو کله چې کڅوړه سورۍ شي او باد يې ووځي نو کڅوړه بېرته کوچنۍ شي.
- کله چې يو څوک په قدرت او شتمنۍ کې عادت شي نو بيا داسې مينه ورسره پيدا کوي چې د قدرت او شتمنۍ په لاره کې ځان هم قربانوي.
- کله چې انسان پوه شي چې بل غولولی شي امکان نه لري چې ترې تېر شي.
- که د بدۍ سزا په نېکۍ ورکړو، که څه هم له دې امله به بدې رامنځته شي خو تر هغې بدۍ به ډېره کمه وي چې وغواړو بدې په بدې سره جبران کړو.
- ښکلا د دې سبب کېږي چې د خلکو په منځ کې مينه پيدا شي او په يوه ملت کې که ټول نارینه او ښځې ښکلې وي، نورځې او کينې نه پيدا کېږي.
- دا طبيعي چاره ده چې ناروغ اولاد په پلار ډېر ګران وي.

- کله چې د کار او له بې وزلو سره د مرستې او لاس نیوي مرکز د انسان له نظره ډېر وړوکی ښکاره شي، دلیل یې دا وي چې شتمني او تجملاتو د هغه روح تیاره کړی او د عاطفې سرچینه یې ور وچه کړې وي.
- تیب او ناپوه کسان چې پخپله پرتم او حیثیت نه لري، له بخیلۍ څخه په معتبرو او مخورو کسانو پسې خاندې. دوی فکر کوي چې په دې کار سره به خپل کمی او حقارت جبران کړي.
- پخوانۍ مسئلې نن سبا د توجیه وړ نه دي، د دې لپاره چې د انسان د عمر هر پړاو خپلې غوښتنې او اړتیاوې لري، باید له هغو سره سم عمل وشي.
- تېر وخت چې هر ډول وو، تېر شو، باید د نن ورځې لپاره فیصله او اقدام وشي.
- هغه ډول چې یو چینجی مېوه خوري او له دننه یې خرابوي د وخت تېرېدل هم لکه یو چینجی داسې دی چې تاندوالی او ښکمرغي له منځه وړي او که ظلم او بې عدالتی هم ورسره یو ځای شي، ښادي او ښکمرغه ډېره ژر له منځه ځي.
- انسان د خپلو احساساتو مریي وي، د هغه شي غلام کېږي چې مینه ورسره کوي، که هغه انسان وي، حیوان، نبات او یا جهاد وي.
- کله چې د ((ولې؟)) پوښتنه نه وي، استبداد او زور واکي رامنځته کېږي، مشران له همدې امله د ((ولې)) پوښتونکي نه پېرېږدي.
- د یوه ملت له زړونو څخه د خرافاتو لرې کول د یوه ستر هرم تر جوړولو هم سخت کار دی.
- هر څه چې د مینې په ګټه وي حتی که هغه درواغ هم وي، خوندور وي.

- د مقام او فرصت غوښتنه د بشر يوه طبيعي غريزه ده، که څه هم په ټولو انسانانو کې نشته خو په کومو کسانو کې چې شته، هغوی ارام نه پرېږدي.
- خلک غواړي د سترو کسانو مېرمنو پسې تر حده زياتې خبرې وکړي او تر هغه ډېرې يې بدنامې کړې چې په رښتيا دي.
- هنر داسې شی دی چې په دوستي او دښمني نه پوهېږي او کله خو داسې هم کېږي چې يو هنرمند د دښمنۍ په حال کې داسې اثر وپنځوي چې په دوستۍ کې يې نه شي کوی.
- شتمني انسان ډارن، بې حيثيته او محافظه کارۍ ته جوړوي. شتمن سړی وېرېږي چې که له خطر سره مخامخ شي، نو خپله شتمني به له لاسه ورکړي او بېوزله به شي.
- مرگ له وېروونکي خوبه را وينېدل دي.
- که څوک ووايي زه ځان ډېر ښه پېژنم، بيا هم د دې وس نه لري چې ځان بشپړ وپېژني او کله نا کله به داسې کار هم وکړي چې وروسته نه شي پوهېدی ولې يې دغه کار کړی دی؟
- انسان فطرتاً په خيالونو کې ژوند کوي، تل راتلونکي ته هيله کوي او تصور کوي چې له پخوا څخه به ښه راتلونکی ولري، خو د انسان د بدبختۍ يو عامل دا دی چې له تېرو ترخو تجربو څخه درس نه اخلي او فکر کوي چې راتلونکی به په دې دليل چې لا نه دی راغلی تر پخوا ښه وي.
- يو سړی له دې کبله چې نارينه دی، هېڅکله نه هوښيارېږي او تل به ماشوم او لېونی وي.
- د يوه ملت ډله ييزه خوشالي په دې کې ده چې په گډه چيغې ووهي. بې له دې چې دلچسپي ولري، ولې نارې ووي او د نارو په وخت کې څه وايي؟ د دې خبرې لامل دا دی چې کله يوه ډله په گډه نارې ووي، ځان مضبوط او

پیاوړی احساسوي او تصور کوي چې د یوه سپېڅلي، ګډ او مشروع هدف لپاره نارې وهي.

- کله چې په ژوند کې څوک د خوشالي هیله نه شي کوی، هغه نه ډارېږي.
- د نړۍ خلک دوه ډوله دي: یوه ډله د عمر له پيله تر پایه بې وزله پاتې کېږي. دوی نه شي کوی چې د نورو د تاوان له لارې او د هغوی د وینو په زبېښلو سره د بډایتوب لاره پیدا کړي. دوهمه ډله هغه کسان دي چې د خلکو په تاوان او د هغوی د وینو د زبېښلو له لارې یې د بډایتوب لارې چارې زده کړې دي، که دغه ډله کسان پخپل ژوند کې شل ځله هم خپله شتمني له لاسه ورکړي، بیا به هم شتمن شي، ځکه پوهېږي چې په څه ډول باید د نورو په زیان، دوی شتمن شي.
- کله چې یو ځناور یا وحشي حیوان مړ شي، له نورو ځناورو سره بیا کار نه لري، مګر انسان چې وږی شي، بیا هېڅکله نه مړېږي.
- انسان په ژوند کې ډېر کلونه له ملګري پرته پاتې کېدی شي، خو د مرګ په وخت یوه ملګري ته اړتیا لري، په تېره بیا چې یو ستر کس او پاچا وي.
- هغه کس چې زموږ نصیحت ته د بې پامۍ له امله بدبخته شوی دی، د دې بې پروايي سزا یې په خپلې بدبختۍ سره تېر کړې ده، موږ یې باید اوس ونه رټو چې ولې دې زموږ نصیحت ته پام نه دی کړی.
- یو پیاوړی ګنګهار تر هغه له سزا خوندي وي چې قدرت ولري، خو کله چې کمزوری شو، بیا سزا ورکول کېږي.
- تر هغه چې انسان په یوه ستر کار لاس پورې نه کړي، ستره ګټه نه شي کوی او په سترو کارونو کې د تاوان احتمال ډېر وي.
- مرګ هېڅ درد نه لري. هر ډول درد او کړاو د ژوند له امله وي، نه د مرګ له امله.

- دلته څوک اعتراض نه کوي، ځکه خلک له لوړې په تنگ شوي وو او ملت هغه خره ته ورته وو چې بار کړی یې وي او د متروکې او چوکې په زور په یوه ناپایه سرک روان وي چې د ډېرې ستړیا له کبله خپل خاوند په لغته هم نه شي وهي.
- د انسانانو تر منځ هېڅ توپیر نشته، ځکه چې ټول لوڅ پیدا شوي دي. د هېچا په هکله باید د هغه د پوستکي د رنگ، ژبې، جامو او گانو پر بنسټ قضاوت ونه کړو، بلکې د انسان زړه ته باید وکتل شي او د هغوی د زړونو په اساس قضاوت وشي، ځکه خو یو ښه سړی تر بد غوره دی او یو هوښیار کس تر ظالم ښه دی.
- که غواړئ پوه شئ چې ولې ټول انسانان سره یو شان دي او یو پر بل غوره نه دي، هغوی د بدبختیو او د رنځونو په وخت وازمایئ او د هغوی په هکله قضاوت وکړئ.
- عدل او ظلم داسې شيان نه دي چې هغه له یو بله بېل کړو، په نړۍ کې داسې قاضي نشته چې د عدالت او ظلم ترمنځ توپیر وکړي شي.
- انسان داسې دی چې له خپل اوسني ژونده ناراضه وي او د تېر وخت ارمان کوي او یا فکر کوي، راتلونکی ژوند به یې تر ننني ژونده ډېر ښه وي.
- انسان له حقيقي پېښو څخه افسانې ته ډېره ترجیح ورکوي. د بېلګې په ډول یو کیسه ویونکی چې خوله خلاصه کړي او کیسه پیل کړي، نو خلک پرې را ټولېږي. دوی ښه گوري چې دغه کس پخپله په کوڅه کې په خاورو کې ناست دی، خو دوی ته چې وایي خزاني به ومومئ او شتمن به شئ، نو خلک یې پر خبرو باور کوي.
- انسان د پوهو کسانو د کتابونو په لوستلو نه اصلاح کېږي.

- ځينې وخت د يوه کس د ژوند پېښې د هغه له نوم سره داسې اړخ لگوي چې خلک فکر کوي، نوم د انسان په برخليک کې ستر رول لري.
- انسان چې هر څومره بېوزله شي، خو کله چې خپل ماشومتوب ته ستون شي، د خوشالۍ ډېر شيان پکې موندلی شي او له دې اړخه شتمن او بې وزلي سره ورته دي.
- شتمن هغه څوک نه دی چې سره زر ولري، بلکې هغه څوک شتمن دی چې په لږو قناعت وکړي.
- زموږ هر شی زموږ د افکارو زېږنده وي، هغه کسان چې لوړ فکرونه لري او چمتو وي چې خپل افکار په خپل وخت عملي کړي يو ستر انسان دی.
- په هغه ټاټوبي کې چې دومره خوشبويه او ښکلې ونې وي، هېڅوک بدبخته نه دي. خو کله چې د مريانو ټپي اندامونه مې وليدل نو پوه شوم چې دلته هم کم بختان پرېمانه دي.
- په عامو خلکو کې دغه خبره ډېره وي چې د عمر تېرېدل هېږوي او دا نه په زړه کوي چې هر ماشوم لويېږي او د ځوانۍ پړاو ته رسېږي.
- يو رښتینی سړی له سختو حالاتو سره مخ کېږي، ځکه چې که رښتيا ووايي نور خلک پرې اعتماد نه کوي.
- کله چې انسان له يوه هوسي پاچا سره وي بايد احتياط وکړي ځکه چې د پاچا نظر ناڅاپه بدلېږي.
- تر هغه چې احمقان دوکه نه شي او تاوان ونه زغمي، هوښياران به نه شي.
- کله چې يو کار بايد په بېړه ترسره شي، هر څومره چې پرې لږ خبرې وشي، ښه به وي، ځکه د ډېرو خبرو له امله ستونزې راولاړېږي چې په خلکو کې وېرې او شک ته لمن وهي.

- کله چې انسان د بدني زحمت تر څنګ له روحي پلوه هم تکلیف وکړي نو بیا ډېر ستومانه کېږي.
- هغه ملت چې له وېرې او رعب سره مخامخ شي، هغه پوځ ته ورته وي چې له جنگه وړاندې یې ماتې خوړلې وي.
- سم او حق هغه شی دی چې زموږ له خوښې سره سم وي او ناسم او باطل هغه شی دی چې زموږ له خوښې سره سم نه وي. حق هغه دی چې شتمن یې غواړي او ناسم هغه دی چې بېوزلي ورته گروهمن وي.

د ژوند راز

لیکوال: رحمت شاه فراز

ژوند یوه لوبه ده او د دې سیالۍ لوبغاړي موږ او تاسې یو. ځینې بريالي کېږي، خو ځینې بیا ماتې خوري. د ژوند سیالۍ له نورو سیالیو سره توپیر لري. هغه بریا چې موږ یې په عادي سیالیو کې لاسته راوړو د ژوند له هغې سره رغنده فرق لري.

د عادي سیالیو له بریالیتوب نه هغه څه لاسته راوړو چې نورو راته ټاکلي وي، خو د ژوند له بریالیتوب نه هغه څه ترلاسه کوو چې موږ یې هیله لرو او زموږ زړه غوښتي وي. د عادي سیالیو لپاره ښایي دومره زیار او هڅه ونه کړو، خو د ژوند سیالۍ را څخه تر وس زیاتې هلې ځلې غواړي ځکه زموږ هیلې او ارزوګانې وړې او عادي نه وي.

په دې سیالۍ کې به نه یوازې خپل او پردي له لاسه ورکوو، بلکې خپل ځان به هم له لاسه ورکوو.

بریا د انا له فنا سره تړلې. دواړه نه شي یو ځای کېدی، یو به خامخا له لاسه ورکوو. له یوه عالم نه وپوښتل شوو چې د ژوندانه چارې مو ولې له عادت سره خلاف دي؟ ویې ویل: نه غواړم ورځنۍ چارې مې عادت وګرځي او خپلې موخې ته په رسېدو کې پاتې راشم.

د ژوندانه لپاره ارزو او اراده خورا اړین دي. که ارزو نه وي، اراده نه شو موندلې. او که اراده ونه لرو، بریالیتوب به مو په برخه نه شي. په ژوند کې د بریا راز د ځنګیزو او آرو چارو له یو بله بېلول او آرو کارونو ته لاس اچول دي.

غږ

يوه ورځ پلار او زوی د غرونو په منځ کې يو چيرته روان وو. ناڅاپه هلک ولوېد، له خولې يې کريغه ووته: آه...

له مقابل لوري هم د ((آه)) غږ راغی، ماشوم په دې کار ډېر حيرانه شو.

چيغه يې وکړه: ((ته څوک يې؟))

له هغې خوا غږ راغی: ((ته څوک يې؟))

ماشوم په لوړ غږ وويل: ((زه درسره مينه لرم!))

له بل لوري غږ راغی: ((زه درسره مينه لرم!))

ماشوم بيا چيغه وکړه: ((لوده، بې عقله!))

له هغې خوا هم غږ راغی: ((لوده، بې عقله!))

ماشوم نه پوهېده، چې څه روان دي. له خپل پلاره يې پوښتنه وکړه: پلاره! دا څه دي؟

پلار وخنډل او په لوړ غږ يې وويل: ((ته اتل يې!))

له بل لوري هم همدا غږ راغی: ((ته اتل يې!))

زوی يې بيا هم پوه نه شو، پلار يې خواته ورغی او ورته يې وويل: ((زويه! خلک دې ته ازانگه وايي، خو همدا د ژوند حقيقت دی. څه چې موږ کوو يا وايو، زموږ ژوند هماغه څه را کوي. خبره به داسې درته را لنډه کړم چې ژوند زموږ د خپلو کړنو انعکاس دی. که غواړې چې نړۍ مينه در کړي، نو په خپل زړه کې دې مينه پيدا کړه. که غواړې لوبډله دې پياوړې او ځواکمنه اوسي، ځان پياوړی او ځواکمن کړه. زموږ دا اړيکه په هر څه کې په همدې ډول ده، د ژوند په ټولو برخو کې. ژوند به هغه څه در کړي چې تا ژوند ته ورکړي وي. ژوند يوه پېښه يا حادثه نه ده، بلکې ستا خپل انعکاس دی.))

بخیل

وايي په يوه کلي کې يو ډېر بخيل سړی اوسېده. ده هر هغه څه چې لرل، وپلورل او د سرو زرو يو څراغ يې پرې واخيست. يو کډی يې وکيند او دا څراغ يې پکې خښ کړ. بخيل سړی به هره اونۍ راته، کډی به يې را لوڅ کړ، څراغ به يې را وايست، په لاس کې به يې تاو را تاو کړ، بېرته به يې په کډي کې کېښود او کډی به يې په خاورو پټ کړ. څه وخت همداسې تېر شو، يوه ورځ يوه غله دا بخيل سړی وليد چې کډی يې راوسپړه او يو څه يې ترې را و ايستل او بېرته يې پټ کړل. د دې لپاره چې وويني چې دې سړي څه پکې اېښي دي، ورغی او کډی يې را لوڅ کړ، ويې ليدل چې د سرو زرو څراغ دی. څراغ يې ور واخيست او کډی يې بېرته په هماغه ډول پټ کړ. يوه اونۍ وروسته بخيل سړی بيا راغی، کډی يې را لوڅ کړ، خو څراغ يې پکې ونه موند. په زوره زوره يې چيغې کړې، سر شکوونی يې جوړ او رمارې يې پيل کړې. گاونډي د ده چېغې واورېدې. د دې لپاره چې وگوري څه شوي، د بخيل سړي کور ته ورغی. بخيل سړي ټوله کيسه ورته تېره کړه. گاونډي ورته وويل: ژاړه مه، زه به يو چل در وښيم. لاړ شه. يوه تېره راوړه او په همدې کډي کې يې خښه کړه. هره اونۍ ورته راځه او همدا تېره گوره او بېرته څه، ځکه تا ته سره زر او تېره څه توپير لري، ته خو هسې هم گټه نه ترې اخلي. لکه له خپلو سرو زرو دې چې دا دومره کاله هېڅ گټه وا نه خيسته.

مينه

دا کيسه د اوس وختونو نه ده، پخوانۍ کيسه ده. يو ځل يوې نجلی د خپل پلار طلايي رنگ کاغذ چې ډالۍ پرې پسولل کېږي، ضايع کړ. پلار د خپلې لور په دې

کار ډېر زیات خفه شو او ویې وهله. په پلار یې پیسې گرانې وې او ډېر زیات پرې خفه وو.

په هر حال، پلار یې د ونې لاندې ناست وو، لور یې ورته راغله او یوه ډالۍ چې په ښایسته کاغذه کې یې پېچلې وه، خپل پلارته ورکړه. پلار یې سخت خوشاله شو او خفگان یې له منځه ولاړ، خو کله یې چې ولیدل، په قوتي کې هېڅ هم نه وو او یو تش ډبلی وو، نو غوسه او قهر یې لاپسې زیات شو او لور ته یې په غوسه کې وویل: نه پوهېږې چې کله څوک یو چاته ډالۍ ورکوي، په منځ کې یې باید یو څه وي. نجلی. په ژرغوني غږ چې سترگې یې هم له اوبښکو ډکې وې، وویل: پلاره، نه یې وینې؟ ډبلی تش نه دی، ما ستا لپاره خپله مینه پکې ایښې ده او دا ټوله مینه ستا لپاره ده. پلار یې په خپل کار پښېمانه شو. خپله لور یې په غېږ کې ټینګه ونيوله. د خدای کارونه دي، لور یې یو څه وخت وروسته مړه شوه. د نجلی پلار به دا ډبلی هر وخت د خپل بالښت لاندې ایښی وو، ورته کتل به یې او له سترگو به یې اوبښکې روانې وې.

کت مټ همداسې، زموږ ملګري، زموږ د کورنۍ غړي او زموږ خدای له موږ سره ډېره زیاته مینه لري، په ښکاره نه راته برېښي، خو که ورته خیر شو، ډېر څه شته چې د هغوی مینه پکې لټولای شو.

باد اولمر

وايي یو وخت د باد او لمر تر منځ جنجال شو. باد ویل: زه له تا څخه زورور یم. لمر ویل: نه زه پیاوړی یم. په همدې وخت کې دوی یو لاروی ولید چې ځان یې په یوه پټو کې پېچلی وو. دواړو پرېکړه وکړه چې که هر چا له دې لاروي څخه پټو ایسته کړ هغه پیاوړی ده. دواړه په دې خبره رضا شوو.

باد وويل لومړی زه زور ازمایم. باد خپل ټول زور وواهه چې له لاروي پټو وتښتوي او لرې یې ترې وغورځوي. مگر باد چې څومره زور واهه، هماغومره لاروي خپل پټو کلک نیولی وو، لنډه دا چې باد خپله ټوله هڅه وکړه خو بريالی نه شو.

د لمر نوبت راغی. لمر ورو وموسل. لاروي د گرمۍ احساس وکړ پټو یې له ځانه لرې کړ او په لاس کې یې ونيو. لمر لږ نور هم وموسل او موسکايې ورو په ورو گرمېده، په پای کې لاروي بیخي ډېره گرمي احساس کړه او فکر یې وکړ چې نور نو پټو ته اړتیا نه لرم او ایسته یې وغورځاوه. په دې ډول لمر له باد څخه زیات پیاوړی شو. پند: په زور هغه څه نه شي تر لاسه کېدای، چې په مسکا لاسته راتلای شي.

بازاوتوپان

آیا پوهېږئ کله چې توپان راځي نو باز مخکې له مخکې لا په دې پوه وي چې توپان به کله راځي؟ د توپان له راتلو مخکې باز یوه لوړ ځای ته ځي او د باد راتلو ته په تمه وي. کله چې توپان راشي، باز خپلې وزرې داسې وغوروي چې توپان یې له ځانه سره والوزوي او د توپان له پاسه الوتنه پیل کړي. کله چې توپان ښکته ځي، باز د توپان له پاسه وي. توپان نه شي کولای چې باز له ځانه سره بل ځای ته یوسي. د توپان په وسیله باز کولای شي چې په آسانی سره لوړو لوړو غرونو ته ورسېږي. باز د هغو بادونو په واسطه چې توپان یې له ځانه سره لري، بره خواته ځي.

کله چې د ژوند توپان په موږ راشي او توپان ووينو، کولای شو د همدې توپان له پاسه الوتنه وکړو. که مو په خدای پوره باور او ایمان وي، نو توپان نه شي کولای چې موږ ته کوم تاوان ورسوي. موږ کولای شو د خدای په مرسته د توپان له پاسه حرکت وکړو. خدای موږ ته دا توانايي را کړې چې د توپان د بادونو له پاسه حرکت

او الوتنه وکړو، هغه توپان چې له ځانه سره ناروغي، ماتې، خفگان، تاوان او ضررونه راوړي، موږ کولای شو پر هغو برلاسي او بريالي شو.

د مورورځ

يو سړی د گلانو پلورنځي ته ودرېد، غوښتل يې چې د خپلې مور لپاره يو گل واخلي. د سړي مور له ده نه دوه سوه ميله لرې اوسېده. له موټره را کوز شو، خو ويې ليدل چې يوه وره نجلۍ د گلانو د پلورنځي دباندي ناسته ده، ډېره خفه او غمجنه ده. سړی د هغې څنگ ته ورغی او په مينه يې ترې وپوښتل: ولې خفه يې؟

هغې وويل: غواړم مور ته مې يو گل واخلم، پنځه اوبيا سپنټه لرم او گل په دوه ډالره ده.

سړي ورته وويل: راځه.

پلورنځي ته ننوتل او د نجلۍ لپاره يې يو گل واخيست، خو د ځان لپاره يې وانه خيست. نجلۍ ته يې وويل: آيا کولای شم تا تر خپله کوره په موټر کې ورسوم.

وره نجلۍ خوشاله شوه، ويې ويل: هو، ته به هم له ما سره زما مور ته ورشي.

دواړه په موټر کې کېناستل، يوه هديره را ورسېده.

نجلۍ وويل: موټر ودرره، بس همدلته.

نجلۍ له موټره ښکته شوه او په منډه ورغله په يوه قبر يې هغه گل کېښود.

سړي چې دا ولېدل په سترگو کې يې اوبښکې راغلې او په چټکۍ بېرته راغی، د گلانو پلورنځي ته. د گلانو يوه ښکلې گېډۍ يې واخيسته او دوه سوه ميله سفر يې وکړ او هغه گلان يې خپلې مور ته ور ورسول.

د بېلتون فلسفه

خليل جبران

د اپرېل ښکلې او روڼ سهار دی. د لمر وړانګې له نويو غوړېدونکيو غوتيو سره لوبې کوي او د گلبن اوسېدونکي د سهارني نسيم له عطرينو ورمو خمار خمار دي.

خلور خواوو ته د ډاډ پېر ده او د نوي ژوند خوږوالی دی.

خو آه، زه! زما ژوند خو اوس هم يو بې نوره سهار ته ورته دی. چوپ او غمجن، لکه له حد نه زيات د غوړېدلي گل پانې چې خوږې ورې وي.

له تا پرته! ښکلې گلبن راته سپېره ښکاري او د سهار ښايسته او گلالي خبره راته مېړاوې برېښي.

په نړۍ د مازديکر سوږوالی خپور شو. لمر د خرما تر ونې شاته پټېږي او په هوا کې کيف او خوند را ټول دی.

په هر شي د ژوند لړزا راغلې لکه د باد په نرمو ورمو چې د ونو پستې ځانګې نڅا کوي. خو زما لپاره خو دا ماښام هم، د مني له غمجن مازديکره کم نه دی. داسې احساس کوم لکه ذره ذره چې په خپل جانان کې ډوبه وي او د نړۍ گلبن بې نوره دی... غوتۍ ژاړي او پانې په غم اخته دي.

له تا وروسته ماته هر خوند له درده ډک ښکاري او د احساس له کړاوونو څخه تیت او پاشلی یم.

په شنه اسمان شوخ ستوري ځلېږي. سپوږمۍ د سیند له څپو سره پټ پټانی کوي. د هغې رڼا ډاډ ښونکې او روح خوشالوونکې ده.... خو نه پوهېږم، ولې؟ ماته دا محفل تټ ښکاري او د سپوږمۍ ښکلې خبره د خړې شپې د چوپتیاوو کلی او د خفگانو استوګنه ده.

له تا وروسته زما د جذبو احساس رژل شوی. اوس یو بې کاره موجود دی او د لېوني د خوب په څېر یوه پرېشانه اروا.

د لټون فلسفه

خلیل جبران

د شپې په چوپتیا کې، هغه وخت چې په دېواله سیوري په خوځښت راشي لکه وېروونکي پېریان چې پرې ګرځي را ګرځي او د اغزنې ونې له منځه په یوه اواز چیغې او غوغا پیل کړي.

ژېړه سپوږمۍ په کفن کې د نغښتي جسد په څېر ښکاري او ستورو د ورېځو پردې ایسته کړې او په غمجنو سترګو را ګوري.

نو زما روح د خیالي نړۍ په لارو د الوتلو لپاره ناکاره شي او په نا مړيې درو کې تا لټوي.

خو آه! هغه هلته تا ونه مومي او نه هم ستا د پښو کومه نښه وي چې ستا استوګنه ترې په ډاګه شي.

آه! زما اروا! ستومانه، ماتې خورلې او رتل شوې بېرته را وگرځي.

بيا! كله چې د خوب ښكلې ملكه ما په خپله غېږه كې ور پټ كړي تر څو د ژوند ستوماني د څو شېبو لپاره هېرې كړم او تريخوالی يې له ياده وباسم.

خو آه! زما بخته! چې د ناهيلې اروا، ارمان خو اوس هم په كرار نه دی. هغه ستا په لتون كې په فضا كې الوځي را الوځي. د هغه بې وطنه مرغې په څېر چې د اوسېدو هېڅ ځای نه لري!

په هر کونج كې لتون كوي. خو آه! ته خو هېچېري هم نه ښكاري او نه ستا كومه خاطره پاتې ده! هغه په خپلې بدمرغۍ دومره ناكراه شي لكه د ساز په خاموشو تارونو كې غږېدونكې نغمه!

او بيا! زما ناهيلې او غمجنه اروا! ماتې خورلې بېرته را وگرځي.

محفل ستا د خواره ياد په اسرې او ستا د بېرته راتگ په تمه وي!

د وخت فلسفه

خليل جبران

د زمانې له اوښتونونو او پېچلتياوو بې پروا روان دی. په خپل ځان كې ورك ورك او په خپل ځان كې ډوب! نه په نن كې د ده لپاره څه رابښكون شته او نه له سبا سره كومه لېوالتيا لري؛ بس د فكر او خيال يوه ادا ده چې د يوه ناوسه بدن لپاره د روح ډاډ او د ژوند وروستى تم ځای دی.

د پسرلي له مستۍ ډک سهار وي او که د مني بې کيفه غرمه! د ناروغ فرياد وي لکه خفه موسم او که د مني د پانې په خبر مراوی چاپېريال وي؛ هغه له دنيا او مافيه څخه ناخبره روان وي، د باد د څپو په خبر! اوس راغی او اوس بېرته ورک شو.

په کوچني پټي کې يې گلورينې خنداوې پټې دي او د اضطرار بربېشناگانې پکې نغښتې دي! د اسرې څپې دي او د ناهيلۍ څاڅکي! له هغه سره د اسوبلو لوگي هم شته او د خوشاليو زېرمې هم.

ډېر کله داسې احساسوم چې طبيعت يې په سينه کې د زړه پنځول هېر کړي که نه نو دومره بې حسي، داسې بې پروايي چې نه يې د اوبښکو توپان په غم لړلای شي او نه يې د خوشاليو انبارونه خوشالولای شي.

خدايه، په ساعتونو په همدې فکرونو کې يم چې اخر رښتيني خوښې يې په څه کې ده.

د سهار له لمر سره يو ځای يې سفر پيل شي. د غرمې په سوځوونکي لمر کې هم دوام لري او د ماښام په څره هوا کې کله چې ټول خپلو خپلو کورونو ته روان وي، د نړۍ په پراختياوو کې را تاوېږي. د شپې د تيارو په سيورو کې الوت کوي او د هغه مرغه په خبر چې هېچېرته يې هم د ټيکاو ځای او ځاله نه وي.

خو له دې توپيرونو سربېره نازکخيال شاعر ورته په تمه او اديبان ورته سترگې په لار وي.

که څوک خوشاله وي او که غمجن او ولاړ! د هر چا لپاره د شوال د مياشتې غوندې راځي. د سندري په خبر خوږ او د بودۍ د ټال په خبر له تېر ايستونکو ښکلاوو سره.

او زما لپاره خو د هغه غږ! له هغه زرين ساز څخه کم نه دی چې د سهار په ښکلي وخت کې په عبادت ځايونو کې غږېږي. د هغه د پښو په ښکالو د روح ویده سازونه په کړنگېدو شي او د هغه راوړې پانې نيمايي ديدن وي.

خدایه! زما لپاره خو دا شتمني له نړۍ څخه هم گرانبيه ده او د ژوندانه د ستومانیو غوره درملنه ده.

وخت

لیکوال: محمد حسین ازاد

کتاب: نیرنگ خیال

یو زوړ عمر خوړلی انځور دی. په لاسونو کې یې د ښاپېریو غوندې وزرې دي ته وا په هوا کې الوتنه پرې کوي. په یوه لاس کې یې د ساعت هینداره نیولې چې د نړۍ خلکو ته پرې د خپل تگ خبرداری ورکوي. او په یوه لاس کې یې لور دی چې د خلکو د هیلو او ارمانونو کروندې او د ژوند شېبې پرې رېښي. یا ظالم وینه بهوونکی دی چې په خپل تگ کې پر هېچا هم زړه نه خوړوي. په خپل سر یوه کوڅې لري، هغه چې هوښیاران دي را وبه یې نیسي. خو د نورو کوڅې شاته وي، د ده کوڅې بیا مخې ته. په دې کې نغوته دې ته ده چې تېر شوی وخت د چا لاسته نه راځي؛ هو، هغه چې ځیرک او وړاند-لیدونکي دي، که یې مخکې لا را ودروي، نو وبه یې دروي.

د قومونو فلسفه

خلیل جبران

قوم د هغو بېلا بېلو اخلاقو، عقیدو او افکارو لرونکو وگړو ټولګه ده چې یوه معنوي اړیکه یې له یو بل سره تړي... هغه معنوي اړیکه چې له اخلاقو زیاته قوي، له عقیدې زیاته ژوره او له فکر زیاته مهمه وي.

کله کله د دین یو والی د دې اړیکې یو تار وي خو دا تار دومره قوي نه وي چې نورې قومي اړیکې له منځه یوسي. هو، که دا اړیکې سولېدلې او کمزوره وي لکه په ځینو ختیځو هېوادونو کې چې لیدل کېږي، نو بیا جلا خبره ده.

کله د ژبې یو والی د دې اړیکې بنسټیز علت وي، خو ډېری داسې قومونه شته چې په یوه ژبه خبرې کوي، مګر د سیاست، حکومتي نظام او ټولنیزو اندونو له مخې د هغوی تر منځ ژور اختلاف وي.

کله د ښوي یو والی د دې اړیکې بنسټ وي، خو په تاریخ کې داسې بېلګې ېې شمېره دي چې له مخې یې موږ ثابتولای شو چې بېلا بېلې هم پښته قبیلې له یو بل څخه بېلې شوې او دا بېلتون د خپلمنځي شخړو، جنګونو، جګړو او په پای کې د زوال او فنا علت ګرځېدلای.

او کله مادي ګټې د یو والي لامل وي چې خپلوي پکې نغښتي وي، خو ډېری داسې ډلې شته چې هېڅ مادي ګټې نه لري پرته له نفسانیت او شخړو څخه.

ښه! نو بیا دا قومي اړیکه څه شی ده؟ او هغه کومه ځمکه ده چې د قومونو بتان پکې رامنځته کېږي؟

د قومي اړیکې په لړ کې زما یوه رایه دا ده چې مفکرین یې له دې امله عیبجنه ګڼي چې اصول او پایلې یې له محسوسو چارو سره اړیکه نه خوري.

په هر حال زما نظر دا دی چې:

هره قبيله يو ټولنيز نفس وي چې د خپل جوهر او طبيعت له مخې له انفرادي نفس سره ورته والی لري. دا ټولنيز نفس د خپل وجود لپاره د قبيلو وگړو ته اړمن دی لکه څرنګه چې ونه د خپل ژوند لپاره اوبو، خاورې، رڼا او تودوخې ته اړتيا لري، خو بيا هم له قبيلو څخه خپل يو خپلواک وجود لري او د هغه يو ځانګړی ژوند او بېله اراده وي. خو لکه څرنګه چې زما لپاره د دې زمانې تشخيص او ټاکل ستونزمن دی چېرته چې انفرادي نفس پيدا کېږي، همدارنګه زما لپاره د هغې زمانې تشخيص او ټاکل هم سخت دی چېرته چې اجتماعي نفس رامنځته کېږي، مګر بيا هم دا اړينه ګڼم چې مثلاً د مصر قوم د نيل په غاړه د لومړني حکومت د بسنت له ايښودلو څخه لږ تر لږه پنځه سوه کاله مخکې را څرګند شو او له همدې اجتماعي نفس څخه مصر په خپلو ټولو فني، مذهبي او اجتماعي څرګندونو کې مرسته واخيسته.

کوم څه چې ما د مصر په اړه وويل هماغه د اشور، ايران، روم، عرب او داسې نورو نوو قومونو په اړه هم صدق کوي.... له نوو قومونو څخه زما موخه هغه قومونه دي چې له منځنيو پېړيو څخه وروسته منځته راغلي دي.

ما ويلي دي او سم مې ويلي دي چې اجتماعي نفس يو ځانګړی ژوند لري او لکه څرنګه چې د هر ساکنې يو ټاکلی عمر وي په همدې ډول د اجتماعي نفس لپاره هم يو وخت وي چې له هغه څخه تجاوز نه کوي. او لکه څرنګه چې شخصي وجود له ماشومتوبه تر ځوانۍ، له ځوانۍ تر مشرتوب او له مشرتوب تر سپين ږير توب پورې له بېلا بېلو پړاوونو څخه تېرېږي، په همدې ډول د ټولنيز نفس وجود هم د خوب له بوج څخه وارخطا سهار را پاڅي؛ ورپسې د لمر له وړانګو څخه د غرمې تر رڼا پورې يون کوي او د بهزاري په جامو کې د ماسام تر را ښکاره کېدو پورې روان وي؛ په پای کې د شپې په چوپټيا کې د خوب ژور والي ته ورسېږي.

یوناني قوم، د مسیح ع له زېږېدو څخه زر کاله وړاندې راوینی او له میلاد نه پنځه سوه کاله وړاندې له عروج او پرتم څخه یوې خواته شو، خو کله چې د مسیح ع وخت راغی او د بیا بیا پاڅېدو له خوبونو څخه ستړی او ستومانه شو؛ نو له تلپاتې خوبونو سره د غاړه غړی کېدو لپاره د خوب ځای ته ورسېد.

عربي قوم د اسلام له راتلو نه درې سوه کاله مخکې منځته راغی او په همدې زمانه کې یې د خپل شخصي وجود احساس وکړ تر دې چې کله د اسلام پیغمبر مبعوث شو نو عربي قوم د یوې بلاغوندې را پورته شو او د توپان په څېر یې هر هغه شی له منځه یو وړل چې په لاره کې یې د خنډ په څېر راتلل او بیا چې کله د عباسي خلفاوو دور راغی نو په هغه زر-پښه-لرونکي تخت کېناست چې یوه پښه یې په هند او بله یې په اندلس کې وه. خو کله چې د پرمختګ لهر یې په ډوبېدو شو او مغل قوم راڅرګند شو او له ختیځ څخه تر لویدیځ پورې خپور شو نو عربي قوم له خپلې ویښتیا څخه په تنګ شو او ویده شو او خوب یې دومره ژور خوب نه وو، سپک او معمولي خوب وو، څرنګه چې زه په ډاډ سره وایم چې هغه به بیا را ویښېږي او د هغه ټولو ځواکونو څرګنداوی به کوي چې د دې قوم تر نفس شاته پټ پاتې دي، کټ مټ هماغسې لکه رومي قوم چې د اټالوي غورځنګ په زمانه کې د رنسانس په نوم مشهور شو، بیا ځلې را وینی شو او وینس فلورنسا او میلان کې یې خپلې هغه دندې بشپړې کړې د کومو پیل یې چې د توتاني قبیلو له یرغل څخه کړی وو.

په تاریخ کې چې څومره قومونه لیدل کېږي په هغو کې تر ټولو زیات عجیب او نا اشنا قوم د فرانسویانو دی چې د رامنځته کېدو یې دوه زره کاله کېږي خو تر اوسه پورې د ځوانۍ په زړه را ښکونکي پېر کې دی. په دې قوم کې نن هماغه د فکر لوړ والی، د لید چټکتیا او په علم و هنر کې پراختیا شتون لري چې د تاریخ په هر پېر کې یې د کمال پانګه وه، بلکې مبالغه به نه وي که وویل شي چې په دې خصوصیاتو کې یې څرګند پرمختګ کړی او لایې هم کوي.

فردوا، کاریر، شنیا، هیوگر، رینا، راسد، سیمونو او له دوی پرته د نولسمې پېړۍ ټول فرانسویان د هنر، علم او خیال پر اساس د نړۍ پر هر بل لوی شخصیت باندې برلاستیا لري.

موږ دلته غواړو یوه بله خبره هم زیاده کړو چې د ځینو قومونو عمر د ځینو قومونو په پرتله ډېر اوږد وي څرنگه چې د مصر قوم درې زره کاله ژوندی وو، د دې پر خلاف یوناني قوم له زرو کلونو څخه زیات ژوندی پاتې نه شو. د قومونو د عمر د کموالي یا زیاتوالي علتونه هم هماغه دي کوم چې د وگړو د عمر د کموالي یا زیاتوالي دي.

خو د ژوند پر دریځ د خپلې برخې عمر له پای ته رسولو وروسته، پر قوم څه تېرېږي؟ آیا قوم راتلونکو نسلونو ته د خپل یادښت له پرېښودو پرته بل هېڅ شی هم نه پرېږدي او له نړۍ سره مخه ښه وکړي او آیا زمانه یې داسې له منځه یوسي، گواکې چې هغه قوم هېڅ موجود نه وو؟

زما عقیده دا ده چې معنوي وجود بدلون کولای شي، خو فنا کېدای نه شي. هغه د مادي وجود په څېر له یوه څخه بل شکل او له یوې بڼې څخه بله بڼه غوره کوي، خو د هغه فطري ذرې له زمانې سره یو ځای پاتې وي. په دې اساس، د یوه قوم ټولنیز نفس ویده کېږي خامخا، خو د کلانو په څېر په ځمکه کې خپل تخم وښیندي. پاتې شو د هغه قوم روح، نو هغه د ابدی عالم په لور پورته کېږي او زما په نزد قوم وي او که گل، د هغه یوازې روح او بوی یې، حقیقت او مطلق جوهر وي. څرنگه چې شیب، بابل، نېنوا او اتن او د بغداد روح زموږ د ځمکې شاوخوا د ایتهر په پردې کې لا تر اوسه پورې شتون لري، بلکې زموږ د ارواوو په ژورو کې ځای لري او موږ له انفرادي او ټولنیز اړخه، د هر هغه قوم میراث یو چې د ځمکې پر سطح را څرگند شوی دی؛ خو دا سپېڅلی میراث تر هغه وخته په انفرادي یا ټولنیزه بڼه کوم ځانگړی صورت نه شي غوره کولای، تر څو چې کوم داسې قوم رامنځته نه شي چې

ټول وگړي او ټولې ډلې په خپل ځان کې ور جذب کړي او په دې ډول یو هر اړخیز ټولنیز نفس رامنځته شي چې یو خاص ژوند او بېله اراده ولري.

د خبرو فلسفه

خلیل جبران

زما زړه له خبرو او خبرو کوونکو څخه تور شوی.

زما اروا له خبرو او خبرو کوونکو څخه ستومانه شوې.

زما عقل په خبرو او خبرو کوونکو کې له منځه لاړ.

سهار کله چې را وینم شوم نو ومې لیدل چې خبرې زما چپرکت ته څېرمه په ورځپاڼو او کتابکوټو کې ناستې او د دوکې او خباثت په سترگو راته گوري.

زه له بستري راپاڅېدم او په چای سره د خوب د اغېز د لرې کولو لپاره د کړکۍ له خوا سره کېناستم. له ما سره یو ځای خبرې هم پاڅېدې او په نارو سوړو زما په مخ کې په نڅا شوې. له دې وروسته کله چې مې د چایو پیالې ته لاس اوږد کړ، نو هغو هم خپل لاس را وغځاوه او له ما سره د چایو په څښلو لگیا شوې. کله مې چې سگرت ولکاوه، هغو هم ولکاوه؛ او کله چې ما ختم کړ او ومې غورځاوه، نو هغو هم وغورځاوه.

زه چې د کوم کار لپاره پاڅم، خبرې د سیوري په څېر په ما پسې وي. له ما سره پس-پسې کوي. زما تر سر شاوخوا ته بڼګس کوي او زما د ذهن په تشو کې یوه غوغا را وپنځوي، خو کله چې وغواړم هغه وشرم نو په زوره وځاندي او بیا په پس-پسې، بڼګس او غوغا کولو بوخت شي.

زه چې بازار ته لاړ شم، خبرې د هر دکان په دروازه ولاړې مومم. د هر کور په دېوالونو يې گرځېدونکې را گرځېدونکې وينم، د خلکو په خبرو کې يې وينم. په داسې حال کې چې دا خلک پټه خوله وي، خو زه خبرې د هغوی په خوځښتونو او چوپتياوو کې مومم، په داسې حال کې چې هغوی ناخبره وي.

کله چې له دښمن سره مخامخ شم، نو هغه وخت خبرې د گل په څېر وغوړېږي، ټوټې ټوټې شي او د جرار لښکر شکل غوره کړي چې يو سر يې په ختيځ کې وي او بل يې په لويديځ کې. بيا کله چې زه له خپل دښمن څخه وتښتم، نو د هغه د خبرو غږ زما په ذهن کې غوغا جوړه کړي لکه څرنګه چې ناهضم شوي خواړه په معدې کې ناکراري پيدا کوي.

زه چې محکمو، پوهنتونونو او مدرسو ته ځم، نو خبرې د هغوی له پلار او ورور سره يو ځای وينم. هغوی ټولو د دروغو په څادر کې ځان نغښتی، د نيرنگ پټکي يې وهلي او د چلبازۍ چپرکي يې پښو کړې وي.

بيا کارخانو، ښوونځيو او ادارو ته ورشم او کورم چې خبرې د خپلې مور، ترور او نيا تر څنګ ناستې وي او په خپلو غټو غټو شونډو ژبه را تېروي او هغوی ټول خبرو ته مسکي وي او په ما خدا کوي.

له دې وروسته که د صبر او ارادې يو څه قوت را پاتې شي، نو د ودانيو او عبادتځايونو ليدو ته ور ودانګم، خبرې هلته هم په ګدۍ ناستې برېښي، په داسې شان سره چې تاج يې په سر وي او په لاسونو کې يې ډېره ګرانبيه شاهي امسا وي.

او کله چې ماښام کور ته را ستون شم، بيا له هماغه خبرو سره مخامخ کېږم چې سهار مې د مارانو غوندې په څښېدو او د لړمانو په څېر نېښ وھونکې حالت ليدلې وې.

خبرې په هوا کې، خبرې په هوا پسې وي. په ځمکه او د ځمکې لاندې دي.

خبرې د ايتهر په ځنگلو کې دي؛ د سيند په څپو، په سمڅو او ځنگلونو کې دي. د غرونو په هسکو کې دي. خبرې په هر ځای کې شته! نو بيا ارامتيا او سکون لټوونکي چيرته لار شي.

آيا په دې نړۍ کې د بې ژبو کومه ډله شته چې له هغوی سره يو ځای شم؟

آيا خدای د خپلې لوربينې له مخې، د غوړونو د دروندوالي ډالۍ راباندې پېرزو کولای شي چې د تلپاتې ارامتيا په جنت کې بريالی ژوند تېر کړم؟

آيا د ځمکې په دې پراخه او وسيعه کره کې داسې هېڅ کونج نشته چې د ژبې له چټياتو ارام وي، چيرته چې نه خبرې پلورل کېږي، نه پېرل کېږي، نه چاته ورکول کېږي او نه منل کېږي؟ کاش! زه پوهېدلای چې په نړۍ کې داسې هم څوک شته دی چې د خبرو له لارې د ځان لهانځنه نه کوي!

کاش ماته په ډاگه وای چې په دې خاورينه نړۍ کې داسې انساني ډله هم اوسېږي چې خوله يې له الفاظو ډک د لوتهارو غار نه وي.

که د خبرو کوونکو يوازې يو ډول وای، نو موږ به ډاډه شوي وو او صبر به مو کړی وو، خو د هغوی دومره ډېر ډولونه دي چې شمېر يې نه شي کېدای.

يوه ډله خو يې د ((چنگېنو)) ده چې ټوله ورځ په ډنډونو کې پراته وي او کله چې ماښام شي نو د ډنډ غاړې ته راشي او خپل سر له اوبو را وباسي او د شپې سينه له خپل ترتر څخه ډکه کړي، چې په اورېدلو يې د غوړونو پردې په شکېدو شي او اروا يې ناکراره شي.

او يوه ډله د هغو ((مياشو)) ده؛ او مياشي هم د ډنډونو توليد دی چې د غوړونو شاوخوا بنگېږي. د هغوی له شوره ډکه مکر سپکه شیطاني بنگا هغه ده چې د ازار رسولو جذبې زېږولې او سخت نفرت روزنه ورکړې ده.

او يوه ډله د هغو ((زندرگرو)) ده؛ او دا يوه عجيبه او نا اشنا ډله ده چې هر تن يې په باطن کې يوه تيره لري، چې کله وخرخول شي نو يو داسې دوزخي شور او زوږ ترې وزېږي چې د هغه له ورو څخه ورو غږ هم د مېچني له گرز زيات دروند وي.

او يوه ډله د هغو ((غويانو)) ده چې خپله خېټه له وښو ډکه کړي او د کوڅو او سرکونو په چوک ودرېږي او فضا په خپلو تېغونو دومره نه زغمل کېدونکې کړي چې که ډېر نازک تېغ هم وي نو بيا هم د غوا له تېغ څخه زيات بد لگېږي.

او يوه ډله د هغو ((کونگانو)) ده چې خپل وختونه په دښتو او هډيرو کې تېروي او د تيارې ارامتيا او چوپتيا په هغو نارو او سورو بدله کړي چې تر ټولو خوندوره برخه يې هم د کونگ له غږ څخه ډېره غم راوړونکې وي.

او يوه ډله د هغو ((اره کېنو)) ده چې ژوند ورته د لرگيو د نه اړه شوو ټوټو غوندې ښکاري او خپل ټول وخت د دې ټوټو په اړه کولو او ټوټه کولو کې تېروي. د هغوی د دې کار له امله يو عجيبه شور رامنځته کېږي چې که ډېر زيات خوږ هم وي نو د اړو له شور څخه زيات ناوړه وي.

او يوه ډله د هغو ((ډمانو)) ده چې خپلې ارواوې په لويو لويو لرگيو درېوي او د هغوی له تشو خولو داسې شور را پورته کېږي، که ډېر سپک هم وي نو د ډول له غږ څخه ډېر پرېشانه کوونکي وي.

او يوه ډله د هغو ((ژوونکو)) ده، چې هېڅ کار او بوختيا نه لري، پرته له دې چې چېرته حای وويني، هلته کېني. دا خلک خبرې ژويي او ډېری خو يې ويلای هم نه شي.

او يوه ډله د هغو ((ټوکمارو)) ده چې د خلکو غيبت کوي، په خپلو منځونو کې د يو بل غيبت کوي، بلکې په بې شعوره ډول پخپله خپل غيبت کوي او دې غيبت ته د

ورتيا نوم وركوي. په داسې حال كې چې وړتيا د جدیت يو ډول دی خو هغوی په دې نه پوهېږي.

او يوه ډله د هغو ((ټوکر اوبدونکو)) ده چې هوا په هوا سره اوبې، حال دا چې بيا هم لوڅه او برېښه پاتې وي.

او يوه ډله د هغو ((شارو گانو)) ده چې په اړه يې يو شاعر وايي: کله چې الوتونکی والوت نو داسې مې وگڼل لکه شاهين چې والوت.

او يوه ډله د هغو ((ساعتونو)) ده چې خلک د عبادتخايونو په لور ور غواړي، خو پخپله نه ور ننوځي.

له دې نه پرته ډېرې نورې ډلې هم شته چې لا تر اوسه د شمېر او تعريف له بريدونو هاخوا دي. زما په فکر كې په هغه ناپېژانده ډلو كې تر ټولو زياته عجيبه ډله د هغو ويدو ډله ده چې له خپلو زېرمو څخه يې په فضا كې غوغا جوړه كړې ده، خو پخپله ور څخه ناخبره دي.

د ناروغۍ فلسفه

خليل جبران

زما يو غاښ چينجي وهلی چې ډول ډول درد کوي. د ورځې په غوغا کې په ډاډ ناست وي او د شپې په چوپتياوو کې کله چې د غاښونو ډاکټر د ارامه خوب په مزو کې وي او درملتونونه تړلي وي..... په ناكراری را پاڅېږي.

يوه ورځ، کله مې چې د صبر کاسه را ډکه شوه، د غاښونو يوه ډاکټر ته ورغلم او ورته ومې ويل:

((دا غاښې مې وباسه، د خوب خوند يې را باندې حرام کړی او د شپې ارامتيا او ډاډ يې را باندې په درد او کړاو بدل کړي.))

ډاکټر سر وښوراهه او ويې ويل:

((ناپوهي به وي که موږ دا غاښ وباسو، په داسې حال کې چې درملنه يې کېدای شي.))

ډاکټر، د غاښ له يوې او بلې خوا خړل پيل کړل او ريښې يې ور پاکې کړې. د عجيبه عجيبه طريقو له کارولو وروسته چې کله په دې باوري شو چې په غاښ کې اوس چينجي نه دی پاتې، نو سوری يې په يو خاص ډول سرو زرو ډک کړ او په وياړ يې وويل: ((اوس ستا دا غاښ له روغو غاښونو څخه زيات قوي شو.))

ورسره ومې منله او جېب مې له اشرفيو ور ډک کړ او په خوشالۍ خوشالۍ راغلم، خو لا يوه اونۍ نه وه وتلې چې بدبخته غاښ بيا درد پيل کړ او زما د روح نغمې يې بيا مرگ ته د نږدې خلکو په خړاو د دوزخ په نارو او سورو بدلې کړې.

دا ځل بل ډاکټر ته ورغلم او په ډېر احتياطمن ډول مې ورته وويل:

((دا خطرناک زرين غاښ وباسئ... هېڅ ډول زړه خوږی مه پرې کوئ، ځکه چې د کابو ژوونکي د هغوی له شمېرونکو سره توپير لري.))

ډاکټر غاښ را و ايست، هغه شېبه که څه هم د درد او تکليف له مخې ډېره کړاومنه وه، خو په حقيقت کې مبارکه وه.

د غاښ له ويستلو او له بشپړې پاملرنې وروسته ډاکټر وويل:

((ډېر ښه کار مو وکړ... چينجيو په دې غاښ کې په ډېر ښه ډول ريښې کړې وې او د هغه د ښه کېدو هېڅ تمه نه وه.))

نن شپه ډېر ارامه ویده شوم... اوس هم په ارام یم او د غاښ پر ایستلو د خدای شکر پر خای کوم.

د انساني ټولنې په خوله کې ډېر غاښونه دي چې چینجیو خورلي دي او دا ناروغي دومره زیاته شوې چې تر وروستي بریده رسېدلې، خو انساني ټولنه له دې تکلیفونو څخه د ځان ساتلو لپاره غاښونه نه وباسي، بلکې یوازې په ډکولو او پټولو یې بسنه کوي او له پاکولو وروسته یې سوري په ځلېدونکو سرو ډک کړي او بس!

ډېری ډاکټران شته چې د انسانیت د غاښونو درملنه، د سترگو غولونکو سرو زرو د اوبو او ځلېدونکو موادو په وسیله کوي او ډېری ناروغان دي چې خپل ځان دې اصلاح غوښتونکو ته سپاري او د ناروغۍ کړاو تېروي او په همدې فرب و دوکه کې مړه شي.

بیا هغه قوم چې یو ځل ناروغ او مړ شي، بیا نه راژوندی کېږي چې نړۍ ته د خپلو معنوي مرضونو علتونه او د هغو ټولنیزو درملو حقیقت بیان کړي چې په استعمال یې قومونه د زوال او نېستۍ تر پولې رسېږي.

د شام د قوم په خوله کې خوسا، تور، خیرن او بوین غاښونه دي، زموږ ډاکټرانو وغوښتل چې هغه پاک کړي او سوري یې په ځلېدونکو موادو ور ډک کړي او پورته پرې د سرو زرو اوبه ورکړي، خو ناروغي ترې ورکه نه شوه او هېڅ کله نه شي ورکېدای، تر څو چې هغه غاښونه ونه ایستل شي. د کوم قوم په غاښ کې چې مرض وي، د هغه بیا معده هم کمزوره کېږي او ډېر داسې قومونه شته چې د هاضمې له خرابوالي سره لاس او گړېوان او د مرګ خولې ته رسېدلي دي.

که څوک د شام چينجيو وهلی غاښ ليدل غواړي، نو بايد هغو مدرسو ته سر ور ښکاره کړي چېرته چې راتلونکی انسان هغه مسایل زده کوي چې اخفش له سبويه څخه نقل کړي دي او سبويه له سائق اطعان څخه.

يا دې محکمو ته ور وگرځي، چېرته چې ظاهري ښکلا، درواغ او ریا کاري ده.

يا دې د غريبانو خېمو ته ورشي، چېرته چې وېره، بې زړه توب او ناپوهي خوره ده.

او له هغه وروسته دې هغو نازک-کوته د غاښونو ډاکټرانو ته ور شي چې نړۍ الې او د بې هوښۍ درمل ورسره وي او د چينجي وهلو غاښونو د سوريو په ډکولو، د هغوی د لمدو ريښو په پاکولو خپل وخت تېروي. کله چې کوم څوک له هغوی سره خبرې کوي او د هغوی له ويناوو څخه برخمن کېدل غواړي، نو هغوی به له لويو خطیبانو څخه ومومي، چې ژبې يې د فصاحت او بلاغت بحرونه وي؛ هغه چې ډلې جوړوي، غونډې کوي او په غونډو کې د خطابت په زور اورونه بلوي؛ هغه چې په تقريرونو کې يې نغمه وي، هغه نغمه چې د اوږو د ژرندې له نغمو څخه زیاته لوړه او د جولای په شپو کې د چنگېسو له ترټرا څخه ډېر زړه راښکونکې وي.

د شام قوم د خپل ژوند خواږه په چينجي خوړلو غاښونو ژويي، له همدې يې په هره مړۍ کې زهرجنې لارې وي او دې زهرجنو لارو کابو د دې قوم ټولې کولمې ور بېکاره کړې دي.

کله چې څوک ورته دا خبره وکړي، نو هغوی يې په ځواب کې فرمايي: ((هو، د دې لپاره موږ د يوه نوي درمل په اختراع کولو بوخت يو، چې ډېره بې هوښي راوړي.)) او ويونکی چې کله دا ورته وايي چې: ((د دې غاښونو د ايستلو په اړه څه نظر لرئ؟))

نو هغوی په کړس-کړس وځاندي او دا يوازې په دې چې هغوی د غاښونو غوره درملنه نه ده ليدلې.

د پوښتنې په تکرارولو هغوی پاڅېږي او د بېزارۍ په لهجه خپل زړه ته ووايي: ((په نړۍ کې خومره د فکر خلک دي او خومره بې بنسټه دي د دوی فکرونه.))

د غم فلسفه

خلیل جبران

زما خپلوان مړه شول او زه د ژوند په زندان کې بندي، د یووالي او یوازیتوب په نړۍ کې په هغوی ویر کوم.

زما ملګري له ما بېل شول او زما ژوند له هغوی وروسته د غم او درد وياند انځور وګرځېد.

زما خپلوان او ملګري د مرګ په خوب ویده شوو او زما د هېواد غرونه په اوبښکو او وینو کې ولمبېدل. خو زه دلته همداسې ژوند تېروم لکه څرنګه چې د ژوند په خوندونو او د لمر له وړانګو څخه په روښانه غرونو له لوبو کوونکو خپلوانو او ملګرو سره مې تېراوه.

زما خپلوان د لوړې له لاسه مړه شول او څوک چې پاتې شول په توره له منځه یو وړل شول خو زه د هغو خلکو ترمنځ ګرځم راګرځم چې خوشاله دي، په خپل کار خوښ دي، له ښو نه ښه خواږه خوري، له غوره نه غوره شراب څښي او له اعلی نه په اعلی چپرکتونو ویده کېږي؛ هغه چې له ژونده خوشاله وي او ژوند ترې راضي وي.

زما خپلوان ډېر د ذلت او سپکاوي په مرګ مړه شول خو زه دلته په ارامتیا او ډاډ ژوند تېروم او همدا هغه تراژیدي ده چې زما د اروا په دریځ لوبول کېږي.

که زه په خپلو وږو خپلوانو کې وږی وای یا له خپل مظلوم قوم سره مې ظلم او خور زغملای وای، نو د دواړو فشار به زما په سینه دومره سخت نه وو او شپې به زما په سترگو کې دومره توري نه وې، د دې لپاره چې څوک چې په مصیبت او بې وسۍ کې خپلو خپلوانو ته لاس ورکوي هغه یو داسې سپېڅلی ډاډ احساسوي چې د خپل وجود لپاره د شهادت د ولولې ارمانجن وي بلکې په خپل ځان ویاړ کوي. زه له بې گناه سره بې گناه مړ کېږم، خو زه له خپل وږي او مظلوم قوم سره نه يم په داسې حال کې چې هغه د مرگ له جلوس سره یو ځای د شهادت د عروج په لور روان دي خو زه دلته، اووه سینده را دې پلو، د ډاډ په سیوري او د امن په ټاټوبي کې ژوند تېروم.

دلته زه له مصیبت او مصیبت خپلو څخه لرې يم او په هېڅ شي حتی پخپلو اوبشو هم فخر نه شم کولای.

یو مسافر، چې له خپل هېواد څخه میلونو لرې وي، له وږو خپلو او خپلوانو سره څه کولای شي؟

کاش زه پوهېدای، د شاعر ویر او ماتم څه گټه لري؟

که زه د خپل هېواد په خاروه کې د غنمو بوتی وای، نو وږي ماشوم به ور مات کړی وم او زما په دانو به یې له خپلې سینې څخه د اجل لاسونه ایسته کړي وای.

که زه د خپل هېواد په باغونو کې پخه مېوه وای، نو وږې ښځې به خورلای وم او د خپلې گېډې اور به یې پرې مړ کړی وو.

که زه د خپل هېواد د هوا مرغه وای، نو وږي سړي به ښکار کړی وم او زما په بدن به یې له خپل وجود څخه د قبر سیوری لرې کړی وو.

خو آه! څومره د بې وسۍ او افسوس ځای دی چې زه نه د شام د پټیو د غنمو بوتی يم، نه د لبنان د درو پخه مېوه.

او همدا هغه خاموشه پیل دی چې زه یې پخپله د خپل خان او د شپې د سپورو په وړاندې سپک کړی يم. همدا هغه له درده ډکه کیسه ده چې زما ژبه او لاسونه یې را تړلي او په وړاندې یې په دې حالت کې ودرولی يم چې نه له ماسره هوډ او اراده شته او نه عمل.

خلک ماته وايي:

ستا د هېواد ويجاړتيا څه ده، پرته د نړۍ د يوې ناخيزې برخې د ويجاړۍ څخه او هغه اوبنکې او وينې چې ستا په هېواد کې وبهېدې، څه دي؟ پرته د اوبنکو او وينو له يو څو څاڅکو څخه چې شپه و ورځ د ځمکې د کرې له ډاگونو او درو څخه را توکېږي!

رېښتيا دي! خو زما د هېواد ويجاړۍ، خاموشه بربادۍ ده. زما د هېواد ويجاړتيا هغه گناه ده چې په پايله کې يې ماران او ښاماران زېږي، زما د هېواد ويجاړتيا هغه تراژيدي ده چې نه پکې نغمې شته او نه منظرې.

که زما قوم د بې ايمانو ټکمارو چارواکو پر خلاف سرکښي کولای او د سرکښۍ په جرم وژل شوي وای، نو ما به دا ويل چې د خپلواکۍ په لاره کې مړ کېدل د غلامۍ په سيوري کې له ژوند کولو څخه غوره دي او کوم شخص چې توره په لاس مرگ ته غېږه ورکوي، هغه له حق سره يو ځای ژوندی وي.

که زما هېواد په قومي جنگ کې برخه اخيستي وای او يو يو بچی يې په جنگ کې په درد خوړلی وای، نو ما به ويل چې زما قوم يو توند او تېز توپان دی چې په خپل قوت سره شنې او وچې څانگې يو ځای ماتوي او له منځه وړي او په توپاني څانگو کې له منځه تلل، د زړبودۍ په غېږه کې له مرگ څخه غوره دي.

که په نړۍ کې کومه سخته زلزله راغلې وای چې له کبله یې زما هېواد له یوې مخې
چپه شوی وای او زما خپلوان او ملګري په خاوره کې مړه شوي وای نو ما به ویل:
دا پټ قوانین دي چې په حرکت کې د راوستلو مسؤلیت یې هغه قوت دی چې له
انساني قوتونو څخه پورته او لوړ دی. په دې توګه، ناپوهي به وي چې موږ د هغو په
رازونو د پوهېدو هڅه وکړو.

خو زما نږدې خپل او خپلوان د بغاوت په جرم کې نه دي مړه، د ازادۍ په لاره کې
د جهاد په کولو نه دي شهیدان شوي او د دوی هېواد زلزلې نه دی ویجاړ کړی،
بلکې دوی د غلامۍ ګناه وژلي دي.

زما خپلوان په دار وڅېړول شول.

دوی مړه شول او په داسې حالت کې چې د دوی لاسونه ښي او کېن لوري ته خواره
شوي وو او سترګې یې د فضا په تیارو کې خښې وې!

دوی مړه شول او د بې ژبې او چوپټیا په حالت کې مړه شول، ځکه چې د انسانیت
غورږونه د هغوی له چيغو او نارو څخه بند وو.

هغوی مړه شول د دې لپاره چې له خپلو دښمنانو سره د ډارنو غوندې مینه او له
خپلو مینه والو څخه د بې دینو په څېر نفرت یې نه شوای کولای.

هغوی مړه شول د دې لپاره چې ګنهګاران نه وو.

هغوی مړه شول د دې لپاره چې هغوی په ظالمانو ظلم نه وو کړی.

هغوی مړه شول ځکه چې هغوی امن خوښاوه.

هغوی مړه شول او په دې هېواد کې وږي مړه شول چې د شیدو او شاتو ویالې
بېبېدې.

هغوی مړه شول د دې لپاره چې دوزخي ښامارانو د هغوی د پټیو ټول ځناور او د مودې کورنیو ټوله غله تر ستوني تېره کړه.

هغوی مړه شول د دې لپاره چې مارانو دا فضا په خپلو زهرو سره زهرجنه کړه، هغه فضا چې د یاسمین، گلاب او نښتر په بویونو معطره وه.

اې د شام اوسېدونکو! زما او ستاسې خپلوان او نږدې خپل مړه شول، راوښیئ چې اوس موږ له هغوی سره څه کولای شو چې د مرگ له منگولو څخه ژغورل شوي دي. زما سلگۍ د پېښېدونکو مخه نه شي نیولای او زموږ اوبښکې د هغوی سخته تنده نه شي خړوبولای.

نو بیا موږ هغوی له لورې او تندې څخه څنګه وژغورو؟

آیا موږ د شک او تردد، غفلت او بې پروایۍ په حالت کې په دې درد ناکې پېښې سترګې پټې کړو او د ژوند په سپکو او عادي کارونو کې بوخت اوسو؟

اې زما شامي وروره، هغه جذبه، چې تا د کور پر غاړه د خپل ورور د مرستې لپاره هڅوي، یو بې ساری امتیاز دی چې تا د ورځې له رڼا او د شپې له تیارې څخه د برخمن کېدو حقدار بولي.

د ټوکر مجسمه

خلیل جبران

یوه ورځ مې په کروندې کې له ټوکر جوړې مجسمې ته وویل: ته به په دې کروندې کې ولاړه ولاړه ستومانه شوې یې؟

هغې وويل: د ځناورو د وېرولو خوند دومره ژور او دوام لرونکی دی چې هېڅکله هم نه ترې سترې کېږم.

له يوې شېبې فکر وروسته مې وويل: دا رښتيا دي ځکه چې ما هم د دې خوشالۍ خوند ځکلی دی.

هغې وويل: هو، هغه خلک چې بدن يې له بوسو او وښو ډک وي، له دې خوند سره ښه بلدتيا لري.

د دې په اورېدو له هغه ځايه روان شوم، خو په دې نه يم خبر چې هغې زما ستاينه وکړه او که په ما يې ملنډې ووهلې.

يوه موده تېره شوه او په دې موده کې له هغې مجسمې فيلسوف جوړ شوی وو.

او کله چې بيا د هغې تر څنگ تېر شوم، ومې ليدل چې پر هغې دوو کارغانو ځاله جوړه کړې ده.

دوه ښځې

خليل جبران

زه چې په کوم کلي کې وزېږېدم په هغه کې يوه ښځه او يوه يې لور اوسېده. دا دواړه د کابوس په ناروغۍ اخته وې.

يوه شپه چې په ټوله نړۍ چوپتيا خوره وه، مور او لور مې وليدلې چې د خوب په حالت کې په خپل باغ کې گرځېدې.

مور، خپلې لور ته وويل: ((همم، زه پوه شوم چې زما هغه دښمنه ته يې چې زما ځواني يې تباہ کړه. هو، همدا ته يې چې زما د ژوند په کنډوالو يې د خپل ژوند ودانۍ جوړه کړې. اى کاش! چې ته مې وژلاى شواى.))

نجلى ورته وويل: ((اې کرکجنې او ځانغوښتونکې زړې بودۍ! ته يې چې زما او زما د خپلواک فطرت ترمنځ خنډ يې او غواړې چې زما ژوند له خپل مړاوي ژوند سره يو شان کړې. اې کاش! خداى دې مرگ په نصيب کړه.))

په دې وخت کې يوه چرگ اذان وکړ او دواړه ښځې را وښي شوې، زړې په ډېرې مينې خپلې لور ته وويل: ((ايا دا ته يې زما د ځيکر ټوټې!))

او نجلى په ډېره مينه ځواب ورکړ: ((هو زما گرانې مورې!))

د واده ژوند

خليل جبران

په شواکس ښار کې يو شهزاده اوسېده. ټولو له هغه سره ډېره مينه کوله. نارينه، ښځې او ماشومان تر دې چې له څړځايونو به شپانه هم د هغه ستړي مشي ته راتلل! خو خلکو فکر کاوه چې د شهزاده ښځه ورسره هېڅ مينه نه کوي. ښايي ښځه به يې له ده کرکه کوي.

يوه ورځ د گاوندې حکومت شهزۍ د شواکس له شهزۍ سره ليدو ته راغله. دواړه تر ډېره يو ځاى ناستې وې او له يو بل سره يې د زړه خواله کوله.

په خبرو خبرو کې يې خبره تر شهزاده گانو پورې ورسېده. د شواکس شهزې په احساساتي ډول وويل:

((زه ستا د واده په ژوند رخه کوم، ستا او ستا د شهزاده پر خوشالي باندې. حال دا چې زما پر واده ښه پرېمانه موده تېره شوې ده، خو که رښتيا رانه وپوښتي نو زه خو له خپل مېړه کرکه کوم هغه يوازې زما خو نه دی؛ زما غوندې بد مرغه ښځه به په دې درسته نړۍ کې نه وي.))

نو مېلمه شهزې هغې ته وکتل او ويې وويل:

((که له ما وپوښتي نو په حقيقت کې يوازې همدا ته له خپل مېړه سره رښتيني مينه کوې ځکه چې ستا په سينه کې لا تر اوسه د مينې تنده پاتې ده. هغه تنده چې له امله يې د ښځې ښايست پاتې وي، کټ مټ هماغسې لکه د گلونو له امله د ښې پسرلۍ ...

خو د رحم وړ دی زما حالت او زما د خاوند چې موږ صبر کړی او يو بل زغمو. يوازې خپله نکاح پالو او زموږ په ژوند تاسې او نور خلک تېروتي ياستی چې له وياړ ډکه خوشالي او خوښي پرې کوي.))

سترکه

خليل جبران

يوه ورځ سترگې وويل: زه له دې درو وړ هاخوا په شنې لړۍ کې پوښل شوی غږ وينم. آيا هغه ښايسته نه دی؟

غوږ واوړېدل او له لږ ځنډ فکر وروسته يې وويل: غږ چېرته دی؟ زه خو د هغه غږ نه اورم.

بيا لاس وويل: زه د هغه د لمس او احساس کولو بې ځايه هڅې کوم. هېڅ غږ مرنشته دی.

پوزې وويل: دلته هېڅ غږ نشته ځکه چې زه يې بوی نه شم احساسولای. سترگې خپل پام بل خوا ته واړاوه او بيا درې واړو د سترگو په حيرانوونکو تصوراتو بحث پيل کړ.

ويي ويل: ښکاري چې سترگه لېونۍ شوې ده.

کيدړه

خليل جبران

يوې گيدړې د سهار په وخت کې په خپل سيوري سترگې واچولې او ويي ويل چې: ((نن زما د سهارنۍ لپاره بايد يو اوښ را پيدا شي.))

کيدړه ټول سهار د اوښ په لټه پسې سرگردانه - سرگردانه گرځېده، خو کله چې غرمه يې خپل سيوری بيا وليد نو ويي ويل: ((زما لپاره خو به يو مورک هم بس وي.))

لېونی اوبه

خلیل جبران

د وختونو خبره ده چې په یوه ښار کې چې نوم یې بربادي وو، یوه پاچا حکومت کاوه. دا پاچا ډېر زړور او هوښیار وو. د پاچا د زورتیا له امله خلک ترې وېرېدل، خو بل خوا د هوښیارتیا له امله یې بیا مینه ورسره کوله.

د دې ښار په منځ کې یو کوهي وو چې اوبه یې یخې او د ملغلرو په څېر رنې وې. د ښار ټولو خلکو، بلکې په خپله پاچا او د دربار غړو هم له همدې کوهي څخه اوبه څښلې. ځکه چې له دې پرته په ښار کې بل کوهي نه وو. یوه شپه کله چې ټول خلک په خواږه خوب ویده وو، یوه کوډگره ښار ته راننوته او د عجیبه درملو اوه څاڅکي یې په کوهي کې واچول او ویې ویل: ((له دې وروسته هر څوک چې دا اوبه وڅښي لېونی کېږي به.))

په سبا ورځ پاچا او د هغه له وزیرانو پرته د ښار ټولو اوسېدونکو د کوهي اوبه وڅښلې او د کوډگرې له وړاندوینې سره سم ټول لېونیان شول.

په دې ورځ د ښار په کوڅو او بازارونو کې خلکو د یوه بل په غوږ کې همدا ویل چې زموږ د پاچا او وزیر اعظم ماغزه خراب شوي او موږ د دې لېوني پاچا حکومت نه شو زغملای او باید له تخته یې را وغورځوو.

کله چې ماښام شو نو پاچا د سرو زرو په یوه لوښي کې له دې کوهي څخه اوبه راوغوښتې کله چې اوبه راغلې، نو په خپله یې هم وڅښلې او بیا یې په وزیر اعظم هم وڅښلې. د بربادي په ښار کې د خوښۍ مېلې جوړې شوې، ځکه چې خلکو ولیدل چې د دوی د پاچا او وزیر اعظم دماغ بېرته ښه شوی دی.

لوړې ارادې

خليل جبران

درې سړي په يوه قهوه خونه کې را يو ځای شول. په دوی کې يو توکر پلورونکی، يو نجار او دريم يې منجور (قبر کينونکی) وو.

توکر پلورونکي وويل: نن مې ډېر اعلی کفن په دوو اشرفيو پلورلی. راځئ، ټول ښه په مړه کېده شراب وڅښو.

نجار وويل: ما نن ډېر غوره تابوت پلورلی دی، ځکه نو له شراب سره به شامي کباب هم وخورو.

منجور وويل: ما نن يوازې يو قبر کينلی دی، خو د مړي وارثانو ماته دوه چنده پيسې راکړې. راځئ، لږ کلاب جامن هم ورسره را وغواړو.

د شپې په قهوه خونه کې تر ډېرو مزې-چرچې روانې وې او درې واړو شراب، کباب او کلابامن نوش جان کول، ځکه چې درې واړه خمار او خوشاله وو.

د هتې څښتن په خوښۍ خپلې ښځې ته کتل، ځکه چې د هغه گيراکانو بې درېغه لگښتونه کول.

کله چې له قهوه خونې څخه راووتل، سپوږمۍ پورته شوې وه.

درې واړو پر سرک سندرې ويلې، په لوړ غږ يې خبرې کولې او روان وو.

هتيوال او مېرمنه يې د قهوه خونې په دروازه کې ولاړ وو، هغوی ته يې کتل.

مېرمنې يې وويل: دا خلک څومره ازاد، خوښ او خوشاله دي که دوی هره ورځ همداسې راشي، نو زموږ زوی هېڅ اړتيا نه لري چې د شرابو په هتې کې سر وخوروي،

بلکې موږ پخپلو عوايدو ښې لوړې زده کړې وړ باندې کولای شو او يو لوی عالم ترې جوړېدای شي.

د وښوخلي وويل

خليل جبران

د وښو يوه خلي خزان وهلې پانې ته وويل: ته د را غورځېدو پر وخت شور ماشور ولې جوړوې؟ ستا دې شور زما پسرلنی خوب را خراب کړی دی.

پانې په غوسه ورته وويل: اوو ټيټ ذاته، په پستۍ کې اوسېدونکې، له موسيقيت بې برخې او بدرنگه خليه! چې په لوړو بادونو کې نه اوسې نو د راگ په لۍ به څه پوه شې؟

له دې وروسته، خزان وهلې پانه په ځمکه ويده شوه او کله چې پسرلی راغی او سترگې يې پرانيستې، ويې ليدل چې اوس پخپله يو خلی ترې جوړ وو.

کله چې بيا خزان راغی او په دې خلي نورې پانې را وغورځېدې، نو ورو يې وويل: ((دا خزان وهلې پانې څومره شور کوي. زما خوږ خوب يې را خراب کړ.))

دوه عالمان

خليل جبران

په يوه ښار کې دوه عالمان اوسېدل چې په خپل منځ کې يې ډېر سخت اختلافات لرل او د يو بل په وړتيا او استعداد به يې رشخند واهه. په دوی کې يو دهرې او بل خدای پرسته وو. يوه ورځ دواړه په بازار کې يو ځای شول او د خپلو خپلو پيروانو په شتون کې يې د خدای په موجوديت او عدم موجوديت بحث پيل کړ، له ساعتونو مناظرې وروسته له يو بله جلا شول.

په همدې ماښام دهرې جومات ته لاړ او له خپلو تېرو گناهونو د بښنې لپاره يې له خدای نه بښنه وغوښته.

دا بل عالم خپل کتابونه وسوځول، په دې چې دهرې شوی وو.

د نېکۍ او بدۍ فرېشته

خليل جبران

د نېکۍ او بدۍ فرېشتې د غره په څوکې سره يو ځای شوې.

د نېکۍ فرېشتې وويل: اې وروره، سهار پخیر!

د بدۍ فرېشته پټه خوله ولاړه وه.

د نېکۍ فرېشتې وويل: نن ستا طبيعت راته ښه نه ښکاري؟

د بدۍ فرښتې وويل: له يوې مودې راهيسې خلک ستا گومان را باندې کوي. ستا په نوم راته غږ کوي او ستا په خبر چلند را سره کوي، دا خبره مې ډېره بده راځي. د نېکۍ فرښتې وويل: خو په ما باندې بيا ستا گومان کوي او ستا په نوم راته غږ کوي.

د دې په اورېدو د بدۍ فرښتې د انسان په حماقت لعنت ووايه او والوته.

حضرت بايزيد بسطامي رح اويهودي راهب

د بايزيد هغه کيسه چې د يوې غيبې اشارې له مخې د يهودو په جامه کې د هغوی غونډې ته ورغلی وو؛ له ((روض الفائق)) سربېره د امام شافعي په نوموتي کتاب ((روضة الرياضين)) او د هغه په لنډيز کې هم راغلې ده. دا کيسه حضرت مولانا سيد ابوالاعلی مودودي رحمه الله له عربي اردو ته ژباړلې چې پښتو ته هم له اردو څخه ژباړل شوې.

حضرت بايزيد بسطامي رحمة الله عليه ته يوه ورځ په مراقبه کې امر وشو چې د يهودو جامې واغونډه او سمعان سيمې ته لاړ شه او د يهودو په اختر کې گډون وکړه. حضرت بايزيد رح لومړی خو له دې الهام نه وارخطا شو خو کله چې بيا بيا خلې همدا ډول الهام ورته وشو نو د يهودو لباس يې په تن کړ او د اختر په ورځ يې سمعان ته تشریف يووړ.

کله چې ټول يهودان هلته راټول شول او د هغوی لوی لوی علما هم راغونډ شوو نو تر ټولو لوی راهب د وينا کولو لپاره پاڅېد. خو کله چې ودرېد، نو په وعظ کولو ونه توانېد او پر زړه يې يو خاص اغېز احساس کړ چې له امله يې ژبه له کاره ولوېده. کله چې تر ډېره پورې چوپ ولاړ وو نو خلکو شور او زوږ جوړ کړ او خلکو د دې

چوپتیا علت ترې وپوښته. راهب ورته وویل چې: نن زموږ منځ ته کوم محمدي (ص) راننوتی دی، د هغه محمدي (ص) له امله زه تقریر نه شم کولای، په دې چې هغه زموږ د آزمویونکي په توګه راغلی.

کله چې ګډونوالو دا خبره واورېده، نو یو ډول غوسه او خفګان جوړ شو او خلکو هغه راهب ته وویل چې موږ ته اجازه راکړئ چې ویې وژنو. راهب وویل چې پرته له کوم دلیل او برهان نه یې وژل په کار نه دي، بلکې لومړی د حجت د پوره کېدو لپاره خبرې ورسره وکړئ، له هغه وروسته یې بیا ووژنئ.

کله چې خلکو دا واورېدل نو د نوي راغلي کس په لټه کې شوو. راهب وویل اې محمدي زه تا ته ستا پیغمبر صلی الله علیه وسلم واسطه کوم چې هر چېرته ناست یې همالته ودرېږه، که دې موږ ډاډه کړو نو موږ به ستا اتباع وکړو؛ خو که تا د اسلام په اړه زموږ شکونه لرې کولای ونه شو، نو موږ به تا ووژنو. حضرت بايزيد رح سمدستي پاڅېد. د ګډونوالو منتظرې سترګې ارامه شوې. راهب وویل: اې محمدي! موږ له تا یو څو پوښتنې کوو، که تا هغه ځواب کړې نو موږ به ستا او ستا د دین پیروان شو که نه نو د همدې غونډې په مخکې به وژل کېږي. حضرت بايزيد رح د پوښتنو اجازه ورکړه.

راهب: را وښه هغه یو څه شی دی چې دوهم یې نشته؟

حضرت بايزيد رح: داسې یو چې دوهم یې نه وي هغه د الله تعالی ذات دی.

راهب: هغه دوه څه دي چې درېیم یې نشته؟

حضرت بايزيد رح: هغه دوه شپه او ورځ دي چې درېیم نه لري.

راهب: هغه درې څه شی دي چې څلورم یې نشته؟

حضرت بايزيد رح: عرش، کرسی او قلم.

راهب: هغه څلور راوښيه چې پنځم يې نشته.

حضرت بايزيد رح: تورات: انجيل، زبور، قرآن.

راهب: هغه شپاړ شپان څه دي چې اووم يې نشته؟

حضرت بايزيد رح: شپاړ ورځې دي چې ځمکه او آسمان پکې پيدا شوي.

راهب: داسې اوه شپان راوښيه چې اتم يې نه وي.

حضرت بايزيد رح: اوه آسمانونه.

راهب: داسې اته شپان راته ووايه چې نهم يې نه وي.

حضرت بايزيد رح: د عرش اوچتوونکې پرښتې.

راهب: هغه نهه شپان څه دي چې لسم نه لري؟

حضرت بايزيد رح: د حضرت صالح عليه الصلوة والسلام د قوم هغه نهه کلي چې فساد کوونکي پکې مېشت وو.

راهب: عشره کامله څه ده؟

حضرت بايزيد رح: هغه شخص چې د تمتع حج وکړي او د قربانۍ وس ونه لري، نو هغه ته پکار ده چې لس روژې ونيسي. د دې روژو، لس ورځو ته عشره کامله وايي.

راهب: هغه يوولس او دولس او ديارلس څه دي؟

حضرت بايزيد رح: د حضرت يوسف عليه السلام يوولس وروڼه، دولس مياشتې او حضرت يوسف عليه السلام په خوب کې ديارلس شپان د سجدې په حالت کې ليدلي وو.

راهب: هغه کوم قوم دی چې دروغ یې وویل او جنت ته لاړ او هغه کوم خلک دي چې رښتیا یې وویل خو دوزخ ته لاړل؟

حضرت بايزيد رح: د حضرت يوسف عليه اسلام ورونو دروغ وویل خو جنت ته لاړل. يهود او نصارا د يو بل په دروغ گڼلو کې رښتيني دي، خو هغوی به دوزخ ته ځي.

راهب: ستا په ټول بدن کې ستا د نوم ځای چېرته دی؟

حضرت بايزيد رح: د هغه ځای ستا دوه غوږونه دي.

راهب: قسم د هغو بادونو چې گرد الوځوي، بيا د هغو وربځو چې پټي اوچتوي، بيا د هغو کښتيو چې په نرمۍ چلېږي، بيا د هغو ملايکو چې له امر سره سم وېش ترسره کوي، د دې آيتونو تفسير راته ووايه.

حضرت بايزيد رح: له ((ذاريات)) نه مراد بادونه دي. له ((حاملات)) نه مراد له اوبو نه ډکې وريځې دي. له ((جاريات)) او ((مقسمات)) نه مراد هغه پرښتې دي چې له يوه شعبانه تر بل شعبانه د انسانانو لپاره د رزق رسولو دنده ترسره کوي.

راهب: هغه څه شی دی چې د ساه اخيستلو نسبت ورته شوی خو روح نه لري؟

حضرت بايزيد رح: هغه صادق سهار دی چې روح نه لري خو بيا هم تنفس پکې شته دی؛ والصبح اذا تنفس.

راهب: هغه څوارلس شیان څه دي چې له الله تعالی سره د خبرو کولو فضيلت ور په برخه دی؟

حضرت بايزيد رح: اوه اسمانونه او اوه ځمکې.

راهب: هغه کوم قبر دی چې خپل مړی یې ورسره گرځاوه؟

حضرت بايزيد رح: د حضرت يونس عليه السلام کب.

راهب: هغه کومې اوبه دي چې نه له اسمانه را وړېدلې او نه له ځمکې را ایستل شوې؟

حضرت بايزيد رح: حضرت سليمان عليه السلام چې بلقيس ته کومې اوبه لېږلي وې، هغه د اسونو د خولو اوبه وې چې نه له اسمانه وړېدلې وې او نه له ځمکې راوتلې وې.

راهب: هغه څلور شيان راوښيه چې نه د مور له خټې پيدا شوي او نه د پلار له شا نه تېر شوي؟

حضرت بايزيد رح: د حضرت اسماعيل عليه السلام پسه. د حضرت صالح عليه السلام اوبښه. حضرت آدم عليه اسلام او حوا عليها السلام.

راهب: هغه وينه چې تر ټولو مخکې په ځمکې وبېهېده، د چا وه؟

حضرت بايزيد رح: له ټولو نه مخکې د هابيل وينه وه چې د قابيل د قتل له امله په ځمکې وبېهېده.

راهب: هغه څه شی دي چې خدای پيدا کړ او له پيدا کولو وروسته يې بېرته په خپله وپېره؟

حضرت بايزيد رح: د مؤمن نفس چې خدای پيدا کړی او بيا يې په خپله اخيستی.

راهب: اي محمدي (ص)! هغه کوم غږ دی چې الله تعالى پيدا کړی او بيا يې د هغه بدي بيان کړې؟

حضرت بايزيد رح: هغه د خره غږ دی.

راهب: هغه کوم مخلوق دی چې الله تعالى پيدا کړی او د هغه له لويوالي يې خلک وېرولي دي؟

حضرت بايزيد رح: د بنځو چل او مکر.

راهب: هغه څه شی دی چې الله تعالی پیدا کړي او په خپله یې د هغه په هکله پوښتنه هم کړې؟

حضرت بايزيد رح: د حضرت موسی علیه السلام عصا، چې خدای پیدا کړې او بیا یې په خپله د هغې اړوند پوښتنه هم کړې.

راهب: په بنځو کې تر ټولو غوره بنځې او په سیندونو کې تر ټولو غوره سیندونه کوم دي؟

حضرت بايزيد رح: حضرت حوا (ع)، خديجة الكبرى (رض)، عايشه (رض)، آسیه (ع)، فاطمة (رض)، مریم (ع)؛ او په سیندونو کې غوره د جیحون، سیحون، دجله، فرات او نیل سیندونه دي.

راهب: تر ټولو غوره غرونه او غوره ژوي کوم دي؟

حضرت بايزيد رح: په غرونو کې تر ټولو غوره غر د طور غر دی او په ژویو کې تر ټولو غوره ژوی اس دی.

راهب: ای محمدي (ص)! ووايه په دوولسو میاشتو کې تر ټولو غوره میاشت کومه یوه ده؟ او په شپو کې تر ټولو غوره شپه کومه ده؟ او د ((طامت)) کلمې تفسیر څه دی؟

حضرت بايزيد رح: غوره میاشت د روژې میاشت ده، په شپو کې غوره شپه د قدر شپه ده او طامت د قیامت د ورځې نوم دی.

راهب: په یوه ونه کې دوولس ښاخونه دي، په هر ښاخ کې دوولس پانې او په هره پانه کې پنځه گلان دي، دوه گلان لمر ته دي او په درې گلانو سیوری غوړېدلی، ووايه چې دا څه شی دی؟

حضرت بايزيد رح: له ونې مراد کال دی چې دولس مياشتې لري او هره مياشت دېرش ورځې لري. په هره ورځ کې پنځه گلان يعنې د پنځه وخته لمنځونه، چې د ماسپښين او مازديگر د لمر په رڼا يعنې د ورځې ترسره کېږي او د ماښام، ماخوستن او سهار درې لمنځونه په سيوري يعنې د لمر له لوېدو وروسته کېږي.

راهب: هغه څه شی دي چې کعبې ته ورسېده او د بيت الله طواف يې وکړ په داسې حال کې چې نه پکې روح شته او نه هم په هغه باندې حج فرض دی؟

حضرت بايزيد رح: د حضرت نوح عليه السلام کښتۍ، کله چې د تويان په حالت کې دا کښتۍ عربو ته ورسېده نو د بيت الله طواف يې وکړ که څه هم بيت الله په اوبه کې ډوبه وو.

راهب: الله تعالیٰ څو نبيان پيدا کړي؟ په هغو کې څو مرسل او څو نامرسل دي؟

حضرت بايزيد رح: صحيح علم يې له الله تعالیٰ سره دی خو داسې ښکاري چې يو لک او څلورويشت زره نبيان تېر شوي دي چې په هغو کې درې سوه او ديارلس مرسل او نور يې نامرسل دي.

راهب: هغه څلور شيان کوم دي چې اصل خوي يې يو دی خو رنگ او خوند يې په خپلو کې توپير لري؟

حضرت بايزيد رح: دا څلور شيان سترگه، غوړ، پزه او خوله دي. د غوړ د اوبو خوند تريخ، د سترگې اوبه مالکينې، د خولې لارې خوږې او د پزې د اوبو خوند تريو دی. راهب: د نقير، قطمير او فتيل د کلمو تفسير څرگند کړه.

حضرت بايزيد رح: نقير د خرما د زري باندیني سپين رنگ ته وايي؛ قطمير د زري سپين پوستکي دی؛ فتيل د زري په منځ کې سپين تار ته وايي.

راهب: د سبد او لبد کلمو تفسير راته ووايه.

حضرت بايزيد رح: د اوزې او پسه د وېښتانو نوم دی.

راهب: ووايه هم او رم د چا نوم دی؟

حضرت بايزيد رح: له حضرت آدم عليه السلام نه د مخکنيو امتونو نوم دی.

راهب: ووايه خر په خپل غږ کې څه وايي؟

حضرت بايزيد رح: د ماليې په اخيستونکو دې د الله تعالی لعنت وي.

راهب: د سپي غږ څه شی دی؟

حضرت بايزيد رح: په دوزخيانو دې د الله تعالی د غضب له مخې هلاکت راشي.

راهب: د غويي تسبيح څه ده؟

حضرت بايزيد رح: د الله تعالی سپېڅلتيا بيانوو او د هغه ستاينه هم سپېڅلې ده.

راهب: اس د جنگ په ميدان کې څه وايي؟

حضرت بايزيد رح: پاک دی هغه ذات چې هغه وخت زما ساتنه کوي چې خلک له يو بل سره مخېږي او په خپلو کې په جنگ اخته کېږي.

راهب: د اوبې تسبيح راوبښايه.

حضرت بايزيد رح: زما لپاره الله تعالی بسنه کوي. د ساتنې او ملاتړ لپاره الله بسندويه دی.

راهب: د چونگېني تسبيح څه ده؟

حضرت بايزيد رح: پاک دی هغه ذات چې په دښتو او بيابانونو کې يې عبادت کېږي او د خرابيو سمونکی دی.

راهب: د بلبل په خوږ غږ کې کوم آيت دی؟

حضرت بايزيد رح: سبحان الله حين تمسون و حين تصبحون؛ ژباړه: نو د الله تسبيح
كوي كله چې ماښام كوي او كله چې سهار كوي.

راهب: هغه څه شي دي چې الله تعالى وحي ور لېږلي، خو نه هغه انسان دي، نه
پېري او نه پرېشته؟

حضرت بايزيد رح: د شاتو مچي.

له دې نه وروسته حضرت ابو يزید رحمة الله عليه وفرمايل كه كومه بله پوښتنه دي
وي نو ووايه، خو راهب نته وكړه او ويې ويل چې بله كومه پوښتنه نه لرم. نو حضرت
ابو يزید (رح) وفرمايل اوس زه غواړم له تا يوه پوښتنه وكړم: اي راهبه! ته له آسماني
كتابونو خبر يې، يوازې يوه خبره راته وكړه چې د آسمان او د جنت كلي څه شي
ده؟

راهب د دې پوښتنې په اورېدو حيرانه شو. حضرت ابو يزید د گډونوالو پام ځانته ور
واړاوه او ويې ويل چې ما د دومره پوښتنو ځواب وركړ خو ستاسې راهب د يوې
پوښتنې له ځوابولو هم مخ اړوي. راهب چې دا واورېدل نو ويې ويل چې زه د ځواب
در كولو لپاره چمتو يم؛ خو وېرېږم چې شته خلك به زما خبره ونه مني. كله چې
گډونوالو دا خبره واورېده، نو ويې ويل چې موږ به هېڅكله هم ستا مخالفت ونه
كړو. كه كومه حق خبره وي، نو څرگنده يې كړه. موږ يې د منلو لپاره چمتو يو، ته
زموږ مشري، موږ ستا اطاعت كوونكي يو، كه كوم هدايت زموږ لپاره گټور وي، نو
په څرگند ډول يې وړاندې كړه. راهب وويل چې رښتيا خبره دا ده چې د جنت كلي
لا اله الا الله محمد رسول الله ده.

گډونوالو چې د راهب له خولې دا الفاظ واورېدل، نو ټولو د مسلمانېدو اعلان وكړ.
د يهوديت ټولې نښې له منځه يو وړل شوې او د حضرت بايزيد رحمة الله عليه په
لاسونو ټول خلك په اسلام سر لوري شوو. حضرت بايزيد بسطامي (رح) ته الهام

وشو چې تا زموږ لپاره د يهوديت جامې اغوستې وې، موږ ستا د دې اطاعت په بدل
کې ستا له امله سلگونه خلک په اسلام کې داخل کړو.

د حضرت بايزيد بسطامي رح ځينې کيسې

کتاب: جنيد و بايزيد

(۱)

کله چې بايزيد (رح) خښ کړی شو، نو د علي مور يې چې د احمد خضرويه رح ښځه
وه، زيارت ته راغله. کله چې له زيارت نه اوزگار شوه نو ويې ويل: تاسو پوهېږئ چې
بايزيد (رح) څوک وو؟ خلکو وويل چې: تاسې تر موږ ښه پوهېږئ.

هغې وويل: يوه شپه ما د کعبې طواف کاوه او د يو څه ځنډ لپاره کېناستم او ویده
شوم. په خوب کې مې وليدل چې پرښتو زه آسمان ته يو ورم. ما تر عرش لاندې يوه
دښته وليده چې اوږدوالي او پلنوالي يې هېڅ حد نه لاره، هغه ټوله دښته له گلانو
ډکه وه او د هر گل په پاڼې ليکل شوي وو: بايزيد رح ولي الله دی.

شيخ ابوسعيد ابو الخير د بايزيد رح زيارت ته راغی، نو ويې فرمايل دا هغه ځای دی
چې په ټوله دنيا کې چې د چا کوم شی ورک شي، هغه دې يې دلته ولټوي.

(۲)

علامه محمد اقبال رحمه الله د بايزيد په اړه فرمايي:

دور ها بايد که تا یک مرد حق پیدا شود بايزيد اندر خراسان يا اويس اندر قرن

(۳)

علامه اقبال رح هغه خبره په خپل يوه شعر کې راوړې ده چې د حضرت بايزيد رح د سنتو د اتباع حال دا وو چې ټول ژوند يې خټکي له دې امله ونه خوړ چې له احاديثو دا خبره ور ثابته نه شوه چې پيغمبر صلی الله عليه وسلم خټکي په څه ډول خوړلی. همدا کلمات د لاندیني شعر ژباړه ده:

کامل بسطام در تقلید فرد اجتناب از خوردن خربوزه کرد

(۴)

بايزيد به د شپې څلور رکعته لمونځ وکړ بيا به يې سلام وگرځاوه او وبه يې ويل دا لمونځ د قبلېدو وړ نه دی. بيا به يې څلور رکعته لمونځ وکړ، بيا به يې همدا وويل چې دا لمونځ د قبلېدو وړ نه وو، تر دې چې په همدې ډول به شپه پای ته ورسېده او سهار به يې الله تعالی ته زاری کولې چې ما ستا په وړاندې د ښه لمانځه ډېره هڅه وکړه خو پکې پاتې راغلم. په دې چې څنګه چې زه يم، هماغسې مې لمونځ هم دی، د همدې لپاره ما په خپلو لمونځ کوونکو بندگانو کې وشمېره.

(۵)

د يوه جومات امام له بايزيد رح نه وپوښتل چې تاسې کار خو نه کوئ نو بيا خورئ او څښئ له کومه ځايه. بايزيد وفرمايل لومړی ما پرېږده چې هغه لمونځ چې همدا اوس مې په تا پسې وکړ، هغه بېرته را وگرځوم، ځکه چې کوم څوک چې خپل رازق نه پېژني، د هغه تر شا لمونځ نه صحيح کېږي.

همداسې يو کس ته بايزيد وفرمايل چې: کوم خدای چې سپي، پيشو او حيواناتو ته روزي ورکوي، نو آیا هغه بايزيد ته رزق نه شي ورکولای؟ دغه راز يوه شخص ترې وپوښتل چې: تاسې ته رزق له کومه راځي؟

ويې فرمايل: که دا رزق نه وای، نو له اسمانه به مو نازل کړی وای.

(۶)

بایزید رح فرمایي چې: یو خُلي د دجلي سيند ته ور نږدې شوم، نو اوبه له ډېره جوشه زما هرکلي ته را پورته شوې؛ خو ما ورته وويل چې ستا دا ښه راغلاست به ما د ذرې هومره هم کبرجن نه کړي او زه خپل دېرش کلن رياضت د تکبر له امله نه شم ضايع کولای، ځکه چې زه د کرم غوښتونکی يم نه د کرامت.

(۷)

وايي چې په سيند کې يو لړم د ډوبېدو په حال کې وو، نو بایزید له سينده را وايست خو لړم وچيچه. هغه لړم درې خُلي په سين کې ولوېد او بایزید رح هر خُلي هغه را وايست او هغه لړم درې واړه واړه بایزید رح وچيچه. يو شخص چې نږدې ولاړ وو ويې ويل: تاسې ډېر عجيب ياستئ، هغه تاسې چيچي او تاسې بيا هم په هغه رحم کوئ. نو ويې فرمايل چې که هغه له بدۍ څخه نه منع کېږي، نو زه له نېکۍ کولو څخه ولې را وگرځم؟

(۸)

مولانای روم رحمة الله تعالى عليه د حضرت بایزید بسطامي رح د وخت يوه کيسه بيانوي چې يوه مسلمان يوه يهودي ته د اسلام دعوت ورکړ. يهودي ورته وويل چې د کوم اسلام لور ته مې غواړې؟ که د بایزید بسطامي رح اسلام وي، نو هغه زما له وس او توانه ډېر اوچت دی چې د لاسته راوړو کوښښ يې زما د وس خبره نه ده او که اسلام هماغه دی چې ته يې عملي بېلگه يې نو ستا په پرتله زما په خبر يو عادي انسان هم غوره دی. ستا اعمال خو داسې دي چې که کوم کس د اسلام خواته مایل هم وي، ستا په ليدو به يې له اسلام نه کرکه وشي.

(۹)

يوه ورځ يوه شخص د بايزيد رح لپاره يو څه منې راوړې. بايزيد بسطامي رح يوه مڼه را واخيسته او ويې موسل او بيا يې ټولې مڼې په ناستو خلكو ووېشلې او بيا يې وفرمايل چې كه زه د خپل نفس غوښتنې پوره كړم، نو پر هغه به مال برلاسی شي. فرمايي: څوك چې د خپل نفس غوښتنه پوره كړي، د هغه په عمل كې به تنبلي او سستي را پيدا شي.

(۱۰)

يو ځلي حضرت بايزيد رح د خپل نفس جايزه واخيسته نو ډېر چاغ يې وموند. بايزيد وفرمايل: اې نفسه! زه خو په تا ډېر كم خورم، څښم او ستا هېڅ غوښتنه نه پوره كوم، نو بيا څنگه دومره چاغ شوی يې؟ هغه ځواب ورکړ چې: د هغه درناوي له امله چې تاته يې درکوي. ويې پوښتل كوم درناوی؟ نفس ورته وويل: کله چې ته بازار ته ځي نو ټول خلک تا ته ودرېږي او ستا لاسونه ښکلوې، بس زه هم په همدې خپل کار وباسم.

بايزيد رح وفرمايل: ښه دا خبره ده، نو د روژې په مياشت كې يې د بازار په منځ كې دودۍ ژوول پيل كړل. د بايزيد رح د دې كار له امله خلک ورڅخه بدگمانه شوو او له هغه يې كركه وشوه. اوس چې بايزيد رح خپل نفس ته وكتل، نو ډېر ډنگر شوی وو.

(۱۱)

بايزيد رح فرمايي چې: ما درې كاله مجاهده وكړه، خو علم او په هغه باندې له عمل كولو څخه مې هېڅ شی هم زيات سخت ونه موندل. دغه راز فرمايي چې: كه ووينئ چې يو كس په هوا كې الوځي، نو د هغه په دې كرامت مه غولېږئ تر څو چې ونه

گورئ چې هغه په اوامرو و نواهيو، د الله تعالى د حدودو په ساتنه او د شريعت په عملي کولو کې څنگه دی؟

د پيغمبر ص خانګړنې

علامه عبدالرؤف مناوي (متوفي ۱۰۰۳ هـ) ليکي چې د پيغمبر صلی الله عليه وسلم له بې شمېره خانګړنو څخه يوه خانګړنه دا هم ده چې الله تعالى په قرآن کریم کې د نبي کریم ص هر يو غړی مبارک بېل بېل ياد کړی دی.

(الف) د پيغمبر ص د خبرې مبارکې په اړه ارشاد دی: قد نرى تقلب وجهك.

(ب) د سترګو په اړه يې راځي: ولا تمدن عينيك.

(ج) او د ژبې مبارکې په اړه يې ارشاد دی: فانما يسرناه بلسانك.

او لاس او خټ مبارک دواړه يو ځای ياد شوي: ولا تجعل يدك مغلولة الى عنقك.

(د) په همدې ډول د سينې او ملا يادونه په الم نشرح سورت کې يو ځای شوې ده: الم نشرح لك صدرک ووضعنا عنک وزرک الذی انقض ظهرك.

(ه) مبارک زړه يې په دې آيت کې ياد شوی: نزل به الروح الامين على قلبك.

د عربو حريص

مفتي محمد تقی عثمانی حفظه الله په خپل کتاب ((تراشي)) کې ليکي:

په عربو کې اشعب نومي يو شخص (متوفي ۱۵۴هـ) د خپل حرص له امله ډېر زيات مشهور وو، تر دې چې لقب يې هم طامع يعني حريص مشهور شوی وو او د حرص او لالچ په اړه بيخي يو متل گرځېدلی وو. هر کله به چې د کوم شخص په اړه ويل کېدل چې هغه ډېر حريص دی نو وايي چې: هغه د خپل وخت اشعب دی. يا پلانکي خو له اشعب نه هم ور تېر دی. په عربي ژبه کې مې دا جملې ډېرې اورېدلې وې. خو د خطيب رح په کتاب ((د بغداد تاريخ)) کې د هغه يو څو کيسې راغلې چې د طبيعت د تازه کېدو لپاره يې دلته راوړو:

الف:- اصمعي رح وايي چې يوه ورځ ماشومان په اشعب پسې شول او ځوراوه يې، اشعب يې پر وړاندې بې وسه شو، نو ماشومانو ته يې وويل: ((هله، لاړ شئ، سالم بن عبدالله خرماوې وبشي.))

ماشومانو چې دا واورېدل نو د حضرت سالم رح د کور لور ته يې ور منډې کړې. اشعب چې دا وليدل نو په خپله يې د ماشومانو تر شا منډه پيل کړه چې څوک خبر دي؛ کېدای شي دا خبره رښتيا وي او سالم رح به په رښتيا هم خرماوې وبشي.

ب:- ضحاک وايي چې حريص اشعب د يو څو خلکو تر څنګ تېر شو چې د سودا د خرڅولو کڅورې يې جوړولې. اشعب ورته وويل: لږ لويې لويې يې جوړې کړئ! هغوی وپوښتل چې: هغه ولې؟

اشعب ورته وويل: کېدای شي چې کوم څوک په همدې کڅورو کې زما لپاره کومه ډالۍ راوړي!

ج:- اشعب بيا په خپله وايي چې: کله به مې چې په کومه جنازه کې ګډون وکړ او هلته به مې دوه سړي په خپلو کې په خبرو وليدل، نو تل به مې همدا احساسوله چې کېدای شي مړي به زما لپاره کوم وصيت کړی وي او دوی به په هماغه اړه خبرې کوي.

پر ماشوم امر کول

مفتي محمد تقی عثمانی

کتاب: تراشي

علامه طاھر بن عبدالرشید بخاري رح ليکلي دي چې هر پلار ته پکار ده چې کله په خپل زوی امر کوي نو د صريحو الفاظو پر خای دې داسې ووايي چې:

((زویه، که هغه فلانی کار وکړې نو ښه به وي.))

په دې چې که صراحتاً امر وکړي او مثلاً وایي چې: ((داسې وکړه!)) او زوی د کوم علت له مخې هغه کار ونه کړي، نو هغه به د مور و پلار د نافرمانۍ له امله په کبیره گناه اخته شي. حال دا چې په لومړي صورت کې دا وېره نشته.

په عادي خبرو کې د قرآن کریم آیتونه

حضرت عبدالله بن مبارک رح فرمایي چې: زه یو خلې حج ته لارم، په لاره کې مې یوه زړه ښځه ناسته ولیده چې د وړیو کمیږي یې اغوستی وو او د وړیو خادري یې په ځان کړی وو، ما سلام پرې واچاو، نو هغې ځواب راوړ: سلامٌ قولا من رب رحيم.

ما وپوښتل: الله تعالی دې پر تا رحم وکړي، ته دلته څه کوې؟

ويې ويل: من یضلل الله فلا هادی له؛ ژباړه: څوک چې الله بې لارې کړي، هغه لره هېڅ لارښود نه وي.

زه پوه شوم چې لاره ترې غلطه شوې. له همدې مې ترې وپوښتل: چېرته ځي؟

ويې ويل: سبحن الذی اسرای بعبده لیلا من المسجد الحرام الی المسجد الاقصی؛
ژباړه: پاک دی هغه ذات چې خپل بنده یې د شپې له مسجد الحرام نه مسجد
الاقصی ته وې ووړ.

زه پوه شوم چې حج یې کړی او غواړي بیت المقدس ته لاړه شي. ومې پوښتل: له
کوم وخت راهیسې دلته ناسته یې؟

ويې ويل: ثلث لیال سویا؛ ژباړه: پوره درې ورځې.

ما وویل: له تاسره خو د خوراک هم څه نشته، خورې څه؟

ځواب یې راکړ: هو یطعمنی ویسقتین؛ ژباړه: هغه الله په ما خوري او څښي.

ما وپوښتل: اودس په څه شي کوې؟

ويې ويل: فيتمموا صعيدا طيبا؛ ژباړه: په پاکې خاورې تیمم وکړئ.

ما وویل: له ما سره د خوراک یو څه شته، خورې یې؟

ځواب یې راکړ: اتمو الصيام الی الیل؛ ژباړه: تر شپې پورې روژې بشپړې کړئ.

ما وویل: دا خو د روژې میاشت نه ده.

ويې ويل: ومن تطوع خيرا فان الله شاكر عليم؛ ژباړه: او کوم څوک چې په نېکۍ کې
زیادت وکړي، نو الله تعالی شکر کوونکی او پوهېدونکی دی.

ما وویل: د سفر په حالت کې خو فرض روژه پرېښودل هم روا ده.

ويې ويل: وان تصوموا خير لكم ان كنتم تعلمون؛ ژباړه: که تاسې پوهېږئ نو روژه
نیول زیات غوره دي.

ومې ويل: ته زما غونډې ولې خبرې نه کوي؟

ځواب مې ترلاسه کړ: ما يلفظ من قول الا لديه رقيب عتيد؛ ژباړه: انسان چې کومه خبره کوي، د هغه لپاره يوه ساتونکې پرېښته وي.

ما ويوښتل: ته له کومې قبيلې څخه يې؟

ويې ويل: لاتقف ما ليس لك به علم؛ ژباړه: او په هغه څه پسې مه کېږه چې تاته يې پوهه نه وي.

ومې ويل: وېښه له ما تېروتنه وشوه.

ويې ويل: لاتثريب عليكم اليوم يغفر الله لكم؛ ژباړه: نن پر تاسو کومه پړه نشته، الله دې بخښنه درته وکړي.

ومې ويل: که غواړې زما پر اوښې سپره شه او له خپلې قافلې سره يو ځای شه.

ويې ويل: وما تفعلوا من خير يعلمه الله؛ ژباړه: تاسې چې هره نېکي کوئ، الله پرې پوه دی.

خپله اوښه مې کېنوله، خو هغې له سپرېدو مخکې وويل: قل للمومنين يغضوا من ابصارهم؛ ژباړه: مؤمنانو ته ووايه چې خپلې سترگې ښکته کړي.

ما خپل سترگې ښکته کړې او هغې ته مې وويل: سپره شه.

خو کله چې هغه سپره شوه نو ناڅاپه اوښه وتښتېده او په دې اړ و دوړ کي د هغې جامې څيرې شوې، پر دې کار هغې وويل: ما اصابكم من مصيبة فيما كسبت ايديكم؛ ژباړه: تاسې ته چې هر مصيبت رسېږي هغه ستاسې د اعمالو له امله وي.

ومې ويل: لږ ودرېږه چې زه اوښه وټرم، بيا پرې سپره شه.

هغې وويل: ففهمناها سليمان؛ ژباړه: موږ د دې مسئلې حل سليمان (عليه السلام) ته ور وښود.

ما اوبښه وتړله او هغې ته مې وويل: اوس پرې سپره شه. هغه سپره شوه او دا آيت يې ولوست: سبحانه الذي سخر لنا هذا وما كنا له مقرنين وانا الى ربنا لمنقلبون؛ ژباړه: پاک دی هغه ذات چې زموږ لپاره يې دا سورلۍ اېل کړه او موږ يې (رام) کوونکي نه وو او بې شکه چې موږ ټول خپل پروردگار ته ورگرځېدونکي يو.

ما د اوبښې پری ونيو او روان شوم. ما دېرې تېزې مندې وهلې او ورسره مې په زوره زوره چيغو باندې اوبښه هم وېروله. د دې په لیدو هغې وويل: واقصد في مشيك واغضض من صوتك؛ ژباړه: او په خپل تگ کې له اعتدال نه کار واخله او خپل غږ دې ټيټ کړه.

اوس زه ورو ورو روان شوم او يو څه اشعار مې زمزمه کول پيل کړو، په دې باندې هغې وويل: فاقراءوا ما تيسر من القرآن؛ ژباړه: نو چې څه درته اسانه وي هماغومره ترې لولئ.

ما وويل: ته د الله تعالى له خوا په دېرو نېكيو نازول شوې يې.

ويې ويل: وما يذكر الا اولوالالباب؛ ژباړه: او له دې يوازې د عقل خښتنان پند اخلي.

له يو څه چوپتيا وروسته مې وپوښتل: مېړه لرې؟

ويې ويل: لا تسألوا عن اشياء ان تبدلکم تسوکم؛ ژباړه: د داسې شيانو په اړه پوښتنه مه کوئ چې که پر تاسې ښکاره شي، په تاسې بد ولکي.

اوس زه پته خوله شوم او تر څو چې قافله را ونه رسېده، هېڅ خبره مې هم ورسره ونه کړه. قافله نږدې راغله نو ورته مې وويل: دا ده قافله راغله، په دې کې ستا خپل څوک دي؟

ويې ويل: المال والبنون زينة الحياة الدنيا؛ ژباړه: مال او زامن د دنيوي ژوند ښکلاوې دي.

زه پوه شوم چې په قافله کې يې زامن شته دي. ومې پوښتل: په دې قافلې کې د هغوی څه کار وو؟

ويې ويل: وعلمت وبالنجم هم يهتدون؛ ژباړه: او (پيدا کړې يې دي) علامې او په ستورو سره (هم) دوی لار مومي.

زه پوه شوم چې د دې زامن د قافلې لارښوونکي دي، نو ځېمو ته مې نږدې ور وسته او ومې پوښتل: دا دی ځېمې راغلې، اوس ووايه ستا (زامن) څوک دي؟

ويې ويل: واتخذالله ابراهيم خليلاً... وكلم الله موسى تكليماً... يا يحيى خذالكتب بقوة.

نو غږ مې وکړ: اې ابراهيمه، اې موسى، اې يحيى! نو لږ ځنډ وروسته څو ځوانان چې د سپوږمۍ غونډې ښايسته وو، زما مخې ته راغلل.

کله چې موږ ټول په ډاډه زړه کېناستو نو ښځې خپلو زامنو ته وويل: فابعثوا احدكم بورقكم هذه الى المدينة فلينظرو ايها ازكى طعاما فلياتكم برزق منه؛ ژباړه: خو يو کس مو لکه دغو سپينو روپيو سره ښار ته واستوئ چې وگوري کوم يوه سره ښه پاک خواړه دي نو بيا دې لکه هماغه نه څه خواړه درته راوړي.

کله يې چې خبره واورېده، نو يو ځوان لار او يو څخه خواړه يې راوړل، هغه خواړه زما مخې ته هم کېښودل شو: کلو واشربو هنيا بما اسلقتم في الايام الخالية؛ ژباړه: خورئ، څښئ (ښه) په خوند سره، دهغو عملونو په بدله کې چې په تېرو ورځو کې مو وړاندې لېږلي وو.

نور مې حوصله تنگه شوه او هلکانو ته مې وويل: ستاسې خواړه دې پر ما حرام وي، تر څو پورې چې د دې ښځې حقيقت را ونه ښايي.

هلکانو وويل چې: زموږ د مور له څلوېښت کلو راهيسې همدا حال دی، له څلوېښتو کلو راهيسې يې له قرآني آياتو پرته بله جمله نه ده ويلې. او دا بنديز يې پر ځان له دې کبله لگولی دی چې داسې نه له ژبې يې کومه ناروا يا ناوړه خبره وشي چې د الله تعالی د خفگان سبب شي.

ما وويل: ذلک فضل الله یؤتیه من یشاء والله ذو الفضل العظیم.

په کنایه پوهېدل

کتاب: تراشي

حضرت قيس بن سعد بن عبادہ رض معروف صحابي دی او تر اوږدې مودې پورې د مصر والي وو. موسی بن عقبه رح فرمايي چې يوه ورځ يوه زړه ښځه هغه ته راغله او ويې ويل: زه شکایت لرم چې زما په کور کې مېړيان او چينجيان ډېر کم دي.

حضرت قيس وفرمايل چې: څومره ښه کنایه وه، د دې کور له ډوډۍ، غوښې، غوړو او خرماوو ور ډک کړئ.

په لمانځه کې هېر شوی ځای وریاد شو

کتاب: تراشي

يو ځلې يو شخص امام ابو حنيفه رح ته راغی او ويې ويل چې ډېره موده وشوه، ما خپل مال يو ځای خښ کړی وو، اوس مې هغه ځای په یاد نه دی، کومه لاره را وښايئ.

امام صاحب ورته وويل چې دا د فقهي کومه خبره نه ده، خو يوه لاره به دروښيم، کور ته لاړ شه او نن ټوله شپه لمونځ وکړه، هيله ده چې ان شاء الله هغه ځای به در په یاد شي.

هغه کس لاړ. لا تر اوسه د شپې څلورمه برخه تېره شوې وه چې هغه ځای ور یاد شو. نوموړی کس راغی او امام ابو حنيفه رح ته يې دا خبره وکړه. نو هغه مبارک ورته وفرمايل چې: زما فکر هم همدا وو چې شيطان به تا ټوله شپه لمونځ کولو ته پرې نه ږدي، خو تا ته په کار وو چې د ځای له یادېدو وروسته دې هم ټوله شپه لمونځ کړی وای او په دې ډول به دې د الله تعالی شکر پر ځای کړی وو.

د امام ابو حنيفه خوب

کتاب: تراشي

په څلور رکعتو لمونځ کې کله چې په دوهم رکعت کې کېښي نو يوازې التحيات ويل کېږي، درود نه لوستل کېږي. د امام ابو حنيفه مسلک دا دی چې که کوم شخص

په تېروتنې سره د دوهم رکعت په ناسته کې له التحیات وروسته تر اللهم صلی علی محمد پورې ولولي، نو پر هغه د سهوې سجده واجبېږي.

په همدې اړوند د امام صاحب یوه کیسه ده او هغه دا چې یو ځلې امام صاحب په خوب کې نبي کریم صلی الله علیه وسلم ولید، پیغمبر ص ترې وپوښتل چې: کوم شخص چې پر ما درود لولي، ته پر هغه د سهوې سجده څنګه واجبولای شې؟

امام ابو حنیفه رح ځواک ورکړ چې: د دې لپاره چې هغه پر تاسې په هېره کې درود لوستی دی.

پیغمبر ص د امام صاحب دا ځواب خوښ کړ. (البحر الرائق، ص ۱۰۵، ج ۲)

د خدای قدرت

کتاب: تراشې

جان ولیم کلاتس نومیالی مقاله لیکونکی لیکي چې: د کل یو خاص ډول دی چې (Jack in the pulpoint) نومېږي. په دې بوټي کې د گلانو غوټې دوه ډوله وي: نر او ماده. په دې بوټي کې وړې وړې پیالې ته ورته نباتي کړۍ وي او د همدې کړیو په منځ کې گلان وده کوي او دباندې راوځي. د نورو بوټو په څېر په دې کې هم د گلانو وده د نر او مادې له یو ځای کېدو څخه کېږي، خو په دې بوټو کې د القاح یو عجیب او نادر نظام وجود لري. دلته نر او ماده نېغ په نېغه نه یو ځای کېږي بلکې دا القا د ډېرو ورو مچيو له لارې سرته رسېږي. هغه داسې چې د بوټي نباتي کړۍ له پورته نه پراخې وي خو د دننه له خوا تنګې وي. وړه مچۍ د نر بوټي په دې کړیو کې ننوتل غواړي، خو کله چې منځ ته ورسېږي هلته ونښلي. یو څو له وړاندې څخه لا لاره تنګه وي، بله دا چې څنګه مچۍ د کوم نر بوټي کړۍ ته ور ننوځي، د هغه کړۍ

په پورتنۍ برخه کې د موم غوندې مواد د دننه لور ته ښویدل پیل شي چې د کړۍ دېوالونه پرې وتړل شي. اوس دا مچۍ نه د مخته تګ لاره لري او نه هم د شاته تګ، د همدې لپاره هغه په خپل ځای کې د لېونتوب په حالت کې تاوېږي راتاوېږي. د دې لېونۍ تاوېدا له امله د بوټي تناسلي ذرې د مچۍ په بدن پورې ونښلي. او څنګه چې دا کار بشپړ شي نو د کړۍ له پورتنۍ برخې نه موم ته ورته موادو راوتل ودرېږي. د موم له امله د بوټي پورتنۍ برخه یو څه سخته شوې وي، خو له یو څه کوښښ وروسته مچۍ دبانډې را ووځي.

له دې وروسته همدا مچۍ د کوم ماده بوټي کړۍ ته په هماغه ډول ور ننوځي، خو د ښځینه بوټي په حلقو کې دا خاصیت دی چې هغه مچۍ له ور ننوتو وروسته دبانډې را وتو ته نه پرېږدي، مچۍ چې دننه لاره شي نو د تل لپاره همالته بندي شي، تر دې چې مرګ ورته راشي، له مړینې یو څه وخت مخکې هغه د دبانډې را وتلو وروستۍ هلې ځلې کوي، په دې کې هغه د نر بوټي تناسلي ذرات ښځینه بوټي ته انتقال کړي او د تناسل دا عمل بشپړ شي.

دا یوه عجیبه معامله ده چې د نر بوټي حلقه لومړۍ مچۍ ته د ورننوتو موقع ورکوي، بیا هغه راګیره کړي او وروسته بیا د وتلو موقع هم ورکوي. د دې پر عکس ښځینه بوټی یې له گیرولو وروسته د وتلو موقع نه ورکوي. فتبارک الله احسن الخالقین.

مضمون نگار د دې پېښې له بیانولو وروسته لیکي:

((آیا دا ټولې نښې د الله تعالی په وجود دلالت نه کوي؟ زموږ د عقلونو لپاره دا تصور ګول بیخي ستونزمنه ده چې دا عجیب او غریب نظام یوازې یوه حادثاتي کارنامه ده. دا منل حتمي دي چې دا ټول د مستحکم پلان او د بشپړ قدرت پایله ده. (الله یتجلی فی عصر العلم ص ۵۱))

د ځينو صاحبو له خوا ازاد شوي بنديان

کتاب: تراشې

نواب صديق حسن خان صاحب رحمة الله عليه د النجم الوهاج په حواله د ځينو صاحبو له لوري د آزاد شويو غلامانو شمېر په لاندې ډول را اخيستی دی:

نوم	د بنديانو شمېر
حضرت عايشه رض	۶۹
حضرت عباس	۷۰
حضرت حکيم بن حزام رض	۱۰۰
حضرت عبدالله بن عمر رض	۱۰۰۰
حضرت عثمان غني رض	۲۰
حضرت ذوالکلاع حميری رض	۸۰۰۰
حضرت عبدالرحمن بن عوف رض	۳۰،۰۰۰ (يوازې په يوه ورځ کې)

له دې په ډاګه کېږي چې يوازې اوو صاحبو ۳۹ زره ۲ سوه ۵۹ مرييان خوشی کړي او ښکاره ده چې د نورو زرګونو صاحبو ازاد کړي غلامان په دې لړليک کې شامل نه دي.

خيرکتيا

د قاضي اياس په اړه ابراهيم بن عزروق بصري رح بيانوي چې: مخکې له دې چې اياس بن معاويه رح قاضي شي، يوه ورځ موږ ورسره ناست وو. په دې وخت کې يو کس راغی او مخامخ په يوه لوړ ځای کېنوست او لارويانو ته يې خير خير کتل پيل

کړل. لږ ځنډ وروسته، هغه سړی له خپل ځایه را پورته شو او په یوه لاروي پسې ورغی. او د هغه خبرې ته له کتلو وروسته بېرته راغی او په خپل پخواني ځای کېنوست. ایاس بن معاویه رح هغه ته وکتل او ویې ویل: ووايئ دا سړی څه غواړي؟ خلکو وویل: تاسې یې ووايئ؟

ایاس بن معاویه رح: دا سړی ماشومانو ته درس ورکوي او په یوه سترګه ړوند غلام یې ورک شوی دی، د هغه په لتون پسې راوتی دی. د نوموړي پر دې خبره له موږ نه یو کس پاڅېد او له هغه سړي یې پوښتنه وکړه: تاسې د څه شي په لټه کې یاست؟

هغه وویل: زما یو غلام ورک شوی دی، د هغه په لټه کې یم. ترې ویې پوښتل: هغه غلام څنګه وو؟ هغه د خپل غلام ډېرې ځانګړنې وښودې او په آخر کې یې وویل چې یوه سترګه یې هم نشته.

ویې پوښتل: ستا دنده څه ده؟

ویې ویل: ماشومانو ته درس ورکوم.

موږ حیرانه شوو او له ایاس رح نه مو وپوښتل چې: تاسې په دې ټولو خبرو څنګه پوه شوی؟

ایاس بن معاویه رح وفرمایل: کله چې دا شخص دلته راغی، نو ومې لیدل چې دی د ځان لپاره د یوه مناسب ځای په لټه کې وو. او په پای کې یې داسې ځای وټاکه چې په دې ساحه کې تر ټولو لوړ وو. ما د ده حالت ته چې وکتل نو د شاهي کورنۍ غړی راته ښکاره نه شو. نو ما فکر وکړ چې داسې بل څوک کېدای شي چې د پاچاهانو غوندې ناسته یې خوښېږي؟ له ډېر چورت وروسته مې فکر ته راغلل چې دا خوی

یوازې د ماشومانو په ښوونکي کې وي. له دې نه یوه شوم چې دا شخص ښوونکی دی.

موږ وپوښتل: او د غلام په کیسې څنګه پوه شوی؟

ایاس رح خُواب ورکړ: په همدې وخت کې دې کس د یوه معمولي حیثیت لرونکي داسې لاروي د خبرې په لیدو پسې ورغی چې یوه سترګه یې نه وه. نو یوه شوم چې دی خپل غلام لتوي او غلام یې هم په یوه سترګه ړوند دی.

امام ابو حنیفه رح او یو اعرابي

یحیی بن جعفر رح فرمایي چې: امام ابو حنیفه رح ماته خپله یوه کیسه وکړه. امام رح فرمایي چې: یو ځلې مې په دښته کې اوبو ته ډېره سخته اړتیا شوه. یو اعرابي راغی. له هغه سره د اوبو یوه کوزه وه. له هغه نه مې اوبه وغوښتې، خو هغه د اوبو له راکولو انکار وکړ او ویې ویل چې په پنځو درهمو یې درباندې پلورم. ما پنځه درهمه ورکړل او کوزه مې ترې واخیسته.

بیا مې هغه ته وویل چې: د وربشو ډوډۍ ته دې زړه کېږي؟

هغه وویل: راوړه.

ما هغه ډوډۍ ورته ورکړه چې د زیتون په غوړیو ښه غوړه شوې وه. هغه ښه په ماړه نس وخوړه. دا ځل هغه تېری شو.

راته ویې ویل چې: یوه پیاله اوبه راکړه.

ما ورته وويل چې: په پنځه درهمه يې درکوم، له هغه نه يې په کم نرخ نه درکوم او
په دې ډول هغه اړ شو چې زما پنځه درهمه بېرته راکړي. (کتاب الاذکيا ابن جوزی
(۱۱۰

پای

Get More e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library